

"Arbejderklassens frigørelse er arbejderklassens eget værk" (Marx)

Solidaritet & Modstand

Nr. 8 – maj/juni 2026

giv et støttebeløb efter lyst og evne

Uafhængig bulletin, udgivet af medlemmer af **Rødt Venstre**

INDHOLD:

TRE NEDSLAG I REGERINGSGRUNDLAGET

NEDSLAG 1:

Har Enhedslisten fået gratis tandpleje til alle igennem? Side 2

NEDSLAG 2:

Hvor er konsekvenserne for Israel? Side 3

NEDSLAG 3:

Regeringsgrundlaget: Fra velfærdsstat til mobiliseringssamfund Side 4

KOMMENTAR:

Vis mig dine venner, og jeg skal sige dig, hvem du er Side 5

Hvor er de danske politikere? Side 7

KRONIK:

Som førtidspensionist håber jeg ikke på at blive gammel Side 8

INDLÆG I DEBATTEN

Hvad skal der blive af folkeskolen? Side 11

Klovnetaxaer må ikke blive argument for et lukket demokrati Side 11

TEORI OG ANALYSE:

Kapitalismens Monty Python-papegøje Side 12

INTERNATIONALT:

Kampen for fred og socialisme Side 18

Hvis Trumps plan mislykkes Side 22

UDTALELSE FRA RØDT VENSTRES DELEGATION TIL LONDON (5.6.26):

Turen går til London Side 29

NEDSLAG 1:

Har Enhedslisten fået gratis tandpleje til alle igennem?

Pelle Dragsted har i forbindelse med fremlæggelsen det nye regeringsgrundlag sagt:

"Vi kommer til at gøre tandlægen gratis for alle danskere."

Hvis man kun hører den sætning, lyder det som en historisk sejr. Men læser man regeringsgrundlaget, er billedet noget mere broget. Det mest konkrete, der står, er, at der afsættes mindst 4 mia. kr. frem mod 2030 til vederlagsfri tandpleje, og at indfasningen begynder i 2027 for førtidspensionister og udsatte grupper. Det er positivt. Mange mennesker, som i dag må vælge mellem tandlægeregningen og andre nødvendige udgifter, vil få en reel forbedring.

Men det er også stort set det eneste konkrete. For resten af befolkningen er der ikke vedtaget gratis tandpleje. Regeringen skriver blot, at den har *"den ambition, at tandpleje skal være gratis for hele befolkningen"*. Samtidig fremgår det, at der skal nedsættes en ekspertkommission, som skal anviser en model *"med den ambition"*, at ordningen er fuldt indfaset i 2035. Der tages ovenikøbet forbehold for både kapaciteten i tandplejen og de økonomiske konsekvenser for staten.

Læg mærke til, hvor mange forbehold, der er gemt i den formulering. Der skal først nedsættes en kommission, altså en syltekrukke. Kommissionen skal finde en model. Modellen skal vurderes i forhold til økonomien. Modellen skal vurderes i forhold til kapaciteten.

Og først derefter er ambitionen, at det måske er fuldt indfaset i 2035.

2035!

Det er ni år ude i fremtiden. Inden da vil der være mindst to folketingsvalg, flere finanslove og muligvis flere nye regeringer. Enhver kommende regering kan uden videre sige, at gratis tandpleje

var en ambition hos en tidligere regering, men ikke noget den selv føler sig forpligtet af. Derfor klinger det ærlig talt noget hult, når *Enhedslisten* allerede nu fejrer gratis tandpleje til alle som et gennemført resultat.

Hvis Lars Løkke havde lovet en stor skatteletelse om ni år, ville ingen på højrefløj kalde det en sejr her og nu. Hvorfor gælder der pludselig andre regler, når det handler om et løfte, man gerne vil tro på?

Samtidig mangler et helt afgørende spørgsmål svar: Hvad betyder gratis tandpleje egentlig?

Omfatter det kun de billigste behandlinger? Omfatter det kroner? Broer? Implantater? Der står intet om det. Netop implantater er et godt eksempel. Mange vil kalde dem kosmetiske. Men for en pensionist, der har mistet flere tænder, handler implantater ikke om kosmetik. Det handler om at kunne tygge sin mad, undgå fejlernæring, bevare sin livskvalitet og kunne møde andre mennesker uden skam.

Vi accepterer ikke minimumsbehandling for hjertepatienter. Vi accepterer ikke minimumsbehandling for kræftpatienter. Vi accepterer ikke minimumsbehandling for mennesker med brækkede ben. Hvorfor skal vi så acceptere minimumsbehandling, når det gælder tænder?

Hvis tænder er en del af kroppen, bør tandpleje være en del af sundhedsvæsenet på samme høje niveau som resten af kroppen. Ikke en discountudgave, hvor man måske kan få trukket tanden ud, men selv må betale for at få den erstattet.

Fra *Rødt Venstres* side støtter vi enhver reel forbedring for folk på overførselsindkomst og lønmodtagere. Gratis tandpleje til førtidspensionister og udsatte grupper er bedre end status

quo, og det skal anerkendes. Men det er ikke det samme som gratis tandpleje til alle.

Når Pelle Dragsted siger, at *Enhedslisten* har fået gratis tandpleje til alle danskere igennem, sælger han en ambition som et resultat. Rege-

ringsgrundlaget indeholder en kommission, en ambition om 2035 og en begrænset indfasning fra 2027. Det er noget. Men det er meget langt fra at have indført gratis tandpleje til alle danskere.

PM

NEDSLAG 2:

Hvor er konsekvenserne for Israel?

Det nye regeringsgrundlag indeholder formuleringer om Israel og Palæstina, som på flere punkter er skarpere end det, vi har været vant til fra danske regeringer.

Regeringen skriver, at den vil arbejde for en to-statsløsning. Den vil lægge stærkere internationalt pres på Israel. Den vil begrænse handel med varer fra ulovlige israelske bosættelser, indføre yderligere sanktioner mod ekstreme bosættelse og drage konsekvenser af Israels gentagne overtrædelser af EU's associeringsaftale. Det er dog kun en svag forbedring.

Når man ser på situationens alvor, er det svært ikke at spørge: Hvor er de egentlige konsekvenser for Israel?

I snart tre år har verden været vidne til en ufattelig ødelæggelse af Gaza. Titusinder er blevet dræbt. Hundredtusinder er blevet fordrevet. Boliger, hospitaler, universiteter og skoler er blevet ødelagt. Internationale domstole, FN-organer og menneskerettighedsorganisationer har igen og igen advaret om alvorlige brud på folkeretten.

Hvis situationen er så alvorlig, som også danske politikere ofte giver udtryk for, hvorfor følger de mest oplagte konsekvenser så ikke med? Der står intet i regeringsgrundlaget om stop for dansk våbeneksport til Israel. Der står intet om stop for transit af våben gennem Danmark til Israel. Der står intet om danske firmaers transport af våben til Israel. Der står intet om våbenembargo.

Der står intet om dansk anerkendelse af Palæstina.

Der står intet om ubetinget og konsekvent suspension af EU's associeringsaftale med Israel.

Tværtimod efterlades læseren med en række formuleringer om konsekvenser, uden at konsekvenserne bliver konkretiseret.

For hvad betyder det egentlig, når regeringen skriver, at den vil *"drage de nødvendige konsekvenser af Israels gentagne overtrædelser af associeringsaftalens forpligtelser"*?

Hvis overtrædelserne er alvorlige nok til at kræve konsekvenser, hvilke konsekvenser taler vi så om?

EU's associeringsaftale med Israel bygger på respekt for menneskerettigheder og demokratiske principper. Når regeringen selv konstaterer, at der er tale om gentagne overtrædelser, burde den naturlige konsekvens være at suspendere eller ophæve de dele af aftalen, som giver Israel særlige handelsmæssige og økonomiske fordele. Men det står der ikke noget om.

Ligesom der heller ikke står noget om at stoppe danske investeringer i virksomheder, der opererer i de ulovlige bosættelser. Der står ikke noget om at forhindre danske virksomheder i at medvirke til besættelsen. Der står heller ikke noget om at støtte en international våbenembargo.

Der tales om konsekvenser, men konsekvenserne forbliver bemærkelsesværdigt uklare.

Danmark ville næppe acceptere våbeneksport til en stat, som angreb et europæisk nabo-

land, bombede civile områder og ignorerede internationale domstoles afgørelser. Hvorfor gælder der andre standarder, når det handler om Israel?

Hvis man mener, at folkeretten skal gælde for alle stater, så må den også gælde for Israel. Hvis man mener, at ulovlig besættelse er forkert, så må der følge konsekvenser med. Hvis man mener, at civile skal beskyttes, så må man også være villig til at stoppe eksport og transit af våben.

Ellers risikerer folkeretten at blive reduceret til noget, man henviser til i taler og pressemeddelelser, men ikke omsættes til konkret politik. For os i *Rødt Venstre* handler solidaritet med Palæstina ikke kun om at udtrykke bekymring. Det handler om at bruge de politiske redskaber, Danmark faktisk råder over.

Det handler om at stoppe våbeneksport til Israel. Det handler om at stoppe transit af våben gennem Danmark og danske firmaers transport af våben til Israel.

Det handler om at lægge økonomisk og diplomatisk pres på den stat, der opretholder besættelsen.

Og det handler om at sende et klart signal om, at folkeretten ikke er noget, man kan vælge til og fra alt efter, hvem der bryder den.

Regeringsgrundlaget indeholder flere kritiske formuleringer om Israel end tidligere regeringsgrundlag. Men for palæstinenserne i Gaza og på Vestbredden er forskellen mellem ord og handling ikke akademisk.

Den er forskellen mellem at folkemordet fortsætter og håbet om en retfærdig fred.

PM

NEDSLAG 3:

Regeringsgrundlaget: Fra velfærdsstat til mobiliseringssamfund

Mens regeringen sælger sit projekt på billigere mad, gratis tandpleje og investeringer i velfærd, gemmer der sig et andet og langt mere gennemgående tema i regeringsgrundlaget: Danmark skal rustes til krig.

Regeringen skriver selv, at den vigtigste og mest hastende opgave er at sikre en markant styrkelse af den nationale og europæiske forsvarsevne. Forsvarsudgifterne skal op på mindst 5 procent af BNP. EU's forsvarssamarbejde skal accelereres. NATO's styrkemål skal opfyldes. Forsvarsindustrien skal styrkes, og barrierer for våbenproduktion skal fjernes.

Mest afslørende er måske regeringens eget sprog. Målet beskrives som *"storskala industriel produktion af omkostningseffektiv militær kampkraft"*.

Det er ikke bare en formulering. Det er en politisk prioritering, og et ulækkert kynisk ud-

tryk for regeringens syn på det at slå ihjel med våben.

Universiteterne og forskningsmiljøerne skal ifølge regeringsgrundlaget kobles tættere sammen med forsvaret gennem et *"systematisk samarbejde mellem forsvaret og det danske forsknings- og innovationssystem"*. Forskning, innovation og uddannelse skal i stigende grad understøtte militære formål. Regeringen ønsker samtidig at fjerne såkaldte barrierer for dansk forsvarsindustri og styrke samarbejdet mellem staten, våbenindustrien og forskningsverdenen.

Det nordiske forsvarssamarbejde skal udbygges med flere fælles øvelser, missioner og større *"synergi i kapacitetsopbygningen"*. Samarbejdet på forsvarsområdet i EU skal accelereres for at opnå forsvarsparathed inden 2030. Europas forsvar starter, ifølge regeringen, i Ukraine.

Men regeringen nøjes ikke med at opruste forsvaret.

Den vil også opbygge et mobiliseringssamfund.

I regeringsgrundlaget tales der om flere værnepligtige, mobiliseringsstyrker og frivillige i hjemmeværn og reserve. Målet er et forsvar, der både kan bemandes i fredstid og mobiliseres i krigstid.

Når regeringen skriver om mobiliseringsstyrker, er det ikke blot tekniske formuleringer. Ifølge oplysninger, offentliggjort af DR, arbejder forsvaret med planer om et mobiliseringsforsvar på op mod 180.000 soldater. Tidligere værnepligtige skal kunne genindkaldes i årtier efter endt tjeneste, og op mod hver femte ung kan blive indkaldt til værnepligt. Danmark er på vej mod den største militære mobilisering siden den kolde krig.

Regeringen taler samtidig om totalberedskab. Myndigheder, virksomheder, kommuner og civilsamfund skal i højere grad indgå i en samlet struktur for krise- og krigshåndtering. Forsvaret, industrien, universiteterne og civilsamfundet skal bindes tættere sammen omkring den militære opgave.

Det er et markant politisk valg.

For det mest bemærkelsesværdige ved regeringsgrundlaget er ikke kun, hvad der står i det.

Det er også, hvad der ikke står.

Der findes detaljerede planer for kampkraft, mobilisering, NATO-integration, værnepligt, forsvarsindustri og militær innovation.

Regeringsgrundlaget indeholder detaljerede planer for oprustning, mobilisering, værnepligt, forsvarsindustri og militær innovation. Men freds- og konfliktløsning nævnes ikke som et selvstændigt indsatsområde. Der opstilles mål for kampkraft og forsvarsparathed, men ingen mål for konfliktforebyggelse, konfliktmægling eller fredsskabelse. Regeringen har en plan for oprustning. Den har ingen tilsvarende plan for fred. Det er ikke blot et spørgsmål om penge. Det er et spørgsmål om politisk retning.

For *Rødt Venstre* handler sikkerhed ikke kun om våben, soldater og militær styrke. Sikkerhed skabes også gennem diplomati, internationalt samarbejde, konfliktforebyggelse, social retfærdighed og respekt mellem folk og nationer.

Når en regering kan fremlægge detaljerede planer for mobilisering af op mod 180.000 soldater, men ikke afsætte hverken ord eller midler til fred og afspænding, så fortæller det noget om dens prioriteter.

Regeringen har en plan for krig.

Den har ingen plan for fred.

PM

KOMMENTAR:

Vis mig dine venner, og jeg skal sige dig, hvem du er

Af Per Møller Jacobsen

Der findes et gammelt ordsprog: Vis mig dine venner, og skal jeg sige dig, hvem du er.

I politik handler det naturligvis ikke om personlige venskaber. Men det handler om, hvem man vælger at samarbejde med, hvem man væl-

ger at holde ved magten, og hvilke kompromiser man er villig til at indgå.

Derfor er det let at komme til at tænke på ordsproget, når man ser den nye regering.

Efter folketingsvalget er der nu skabt grundlag for en regering bestående af *Socialdemokra-*

tiet, SF, Moderaterne og Radikale Venstre. En regering, hvor Lars Løkke Rasmussen igen bliver en central figur i dansk politik.

Den samme Lars Løkke Rasmussen, som gennem årtier har stået bag en asocial politik som: arbejdsudbudsreformer, privatiseringer, forringelser af efterlønnen og en udenrigspolitik tæt knyttet til NATO og amerikanske interesser.

Det er ikke overraskende, at *Socialdemokratiet* samarbejder med Lars Løkke Rasmussen. Det har de gjort før. Det er heller ikke overraskende, at *Radikale Venstre* gør det, de vil jo også gerne se sig selv i den position Lars Løkke har indtaget de senere år.

Men for os på venstrefløjen er det i den grad chokerende, men desværre ikke overraskende, at *Enhedslisten* nu ser ud til at blive en del af det parlamentariske grundlag, som skal sikre denne regering et flertal. I årevis har *Enhedslisten* kritiseret netop den politik, som Lars Løkke Rasmussen har stået for. Han har været symbolet på den nyliberale udvikling, på reformpolitikken og på den politiske midte, der igen og igen har sendt regningen videre til almindelige lønmodtagere.

Nu skal vælgerne tilsyneladende tro på, at det samme projekt kan støttes i ansvarlighedens navn. Argumentet vil være velkendt. Man skal have indflydelse. Man skal tage ansvar. Man skal forhindre noget værre. Men historien viser, at når venstrefløjen gør indflydelse til sit vigtigste mål, så bliver spørgsmålet ofte ikke længere, hvordan samfundet kan forandres. Spørgsmålet bliver, hvordan man bedst administrerer det bestående. Den udvikling er ikke ny.

Gennem de seneste årtier er store dele af venstrefløjen gradvist flyttet sig fra at være en opposition til systemet til at blive en opposition

inden for systemet. Fra at organisere modstand til at organisere kompromiser.

Resultatet er, at grænserne for det politisk acceptable hele tiden flyttes. Mere oprustning. Flere militærudgifter. Tættere integration i EU og NATO. Reformer, der øger arbejdsudbuddet. Markedsstyring af den offentlige sektor. Hver enkelt indrømmelse begrundes med nødvendighed.

Men summen af dem er politisk tilpasning. Det er derfor, spørgsmålet om samarbejde betyder noget.

Ikke fordi Lars Løkke Rasmussen og Pelle Dragsted nødvendigvis drikker kaffe sammen. Men fordi politik i sidste ende handler om, hvem der får magten, og hvem der holder dem ved magten.

Når man vælger sine samarbejdspartnere, vælger man også en del af sin egen politiske identitet.

Det betyder ikke, at alle forskelle forsvinder. Men det betyder, at vælgerne med rette kan spørge, hvor grænsen går.

Hvis en regering med Lars Løkke Rasmussen kan støttes af *Enhedslisten*, hvad kan så ikke lade sig gøre i ansvarlighedens navn?

Venstrefløjen blev ikke bygget på ønsket om ministerbiler og forligskredse. Den blev bygget på faglige kampe, sociale bevægelser, antimilitarisme og solidaritet med dem, der stod uden for magtens korridorer.

Det er værd at huske i disse dage.

For selv om politik ikke handler om personlige venskaber, så fortæller de alliancer, man indgår, ofte mere end de taler, man holder.

Vis mig dine venner, og jeg skal sige dig, hvem du er.

Hvor er de danske politikere?

Af Per Møller Jacobsen

Den 5. maj 2025 kaprede det israelske militær skibet "Handala" fra den internationale "Freedom Flotilla"¹ i internationalt farvand. Det er piratvirksomhed. Det er en krænkelse af folkeretten. Og ombord var en dansk statsborger: Tara Adler², som ikke har gjort andet end at forsøge at bringe humanitær hjælp til en befolkning der sulter bag en blokade, som FN gentagne gange har erklæret ulovlig.

Israels nationale sikkerhedsminister Ben Gvir skyndte sig at poste video af de kidnappede aktivister på sociale medier. De lå på gulvet i bedestilling — knæene under sig, ansigterne mod dækket — mens Ben Gvir fremviste dem som trofæer for sine følgere.

Men lad os ikke aflede af ham. Ben Gvir er ikke det syge element, der har inficeret en ellers sund stat. Miri Regev, en af Netanyahu's allernærmeste ministre, gjorde præcis det samme — publicerede video af torterede aktivister fremstillet som fangne dyr. Hendes klip fik ikke samme internationale opmærksomhed. Ingen i Israel fordømte hende. Problemet med Ben Gvirs video er ikke indholdet — det er at den gik viralt og blev dårlig PR for den fortælling, Israel har brug for: at de selv er ofret.

Vold og ydmygelse af tilbageholdte civile er ikke Ben Gvirs opfindelse. Det er israelsk statspolitik — og det har det været længe før han satte sig ved bordet.

Det er heller ikke første gang. I 2010 dræbte israelske specialstyrker ti aktivister ombord på "Mavi Marmara" under et tilsvarende overfald på en Gaza-flotille. Den israelske stat stod ved det dengang. Den står ved det nu. Det er et mønster, ikke en undtagelse.

Tara Adler blev kidnappet på åbent hav. Uanset hvornår hun kommer hjem³ — og vi håber det er snarest — så ændrer det ikke på det grundlæggende spørgsmål: hvad gjorde den danske stat, mens det stod på?

Italiens statsminister, Giorgia Meloni — ikke ligefrem et progressivt fyrtårn — fandt det alligevel nødvendigt at reagere prompte på vegne af sine statsborgere og kræve en forklaring og en undskyldning. Der var italienske borgere ombord, og den italienske stat stod ved dem.

Danmark tier.

Det er det, vi skal huske. Ikke om Tara Adler nåede hjem i god behold — det håber vi af hele vores hjerte. Men at mens en dansk statsborger sad tilbageholdt efter at være kidnappet i internationalt farvand af en fremmed stats militær, var den officielle danske reaktion nærmest fraværende.

Danmark taler gerne om folkeret. Om retten til fri passage. Om humanitær ret. Om at stå ved sine borgere.

Vi fra Rødt Venstre spørger, hvornår begynder vi at mene det.

¹ **Gaza Freedom Flotilla i 2010** var en lille [flåde](#) af skibe, der blev udsendt af [Free Gaza Movement](#) og Turkish [Foundation for Human Rights and Freedoms and Humanitarian Relief](#) (IHH). [Flotillamissionen til Gaza](#) havde det eksplicitte mål at transportere humanitær - hjælp og byggematerialer med den hensigt at bryde den israelske [blokade af Gazastriben](#). Under typiske omstændigheder bringes hjælpen først til Israel for at blive inspireret og derefter overført til Gaza.

² **Tara Adler** skriver om sig selv: "Jeg er født og opvokset i København, Danmark, af en tyskfødt far og en jødisk-

amerikansk mor. De gav mig en tryk og behagelig opvækst, men sørgede også for, at jeg kendte historierne om, hvad mine familiemedlemmer havde oplevet under Holocaust. For mig var det altid indlysende, at mottoet "aldrig igen" er meningsløst, hvis det ikke gælder for alle. I oktober 2023 fandt jeg fællesskab med andre antizionistiske jøder, der deltog aktivt i de næsten daglige protester. Vi kalder os nu Jøder for Retfærdig Fred." Kilde: <https://freedomflotilla.org/2026/05/07/tara-adler/>

³ **Tara Adler** kom hjem til København den 22. maj 2026.

Som førtidspensionist håber jeg ikke på at blive gammel

Debatindlæg, skrevet den 20. maj 2026 af førtidspensionist **Signe Madsen**

Som førtidspensionist bliver jeg fattigere år for år, når priserne stiger omkring mig. Efterhånden er jeg begyndt at frygte et langt liv, mere end jeg glæder mig til det.

Jeg har på det seneste undret mig over – særligt i kølvandet på den spredhagsfordelte fødevarecheck – hvorfor førtidspensionister egentlig skal være fattige.

Jeg bliver harm over, at stort set alle lige pludselig har brug for en økonomisk håndsrækning fra staten. Selv raske og velfungerende mennesker, og altså ikke kun syge og udsatte, der ret indlysende har mere brug for en check. Ja, faktisk gerne en langt større check eller, bedre endnu, en langt større fast månedlig ydelse.

Kan det virkelig passe, at jeg kun kan få en check eller en højere indtægt, hvis alle andre også får? Vi er nødt til at revidere, hvordan vi betragter og behandler de allermest udsatte og syge i dette land.

Jeg blev førtidspensionist som 35-årig og har aldrig haft en god og stabil tilknytning til arbejdsmarkedet. Jeg har aldrig haft et fuldtidsjob og har altid været lavtlønnet i de fleksjob og deltidsstillinger, jeg har været ansat i. Det meste af tiden har jeg dog været på den ene eller anden overførselsindkomst, hvilket selvsagt ikke er indbringende.

Derfor har jeg heller ikke haft mulighed for at spare penge op i banken eller igennem pensionsordning. Og fordi jeg stadig er påvirket af den psykiske lidelse, jeg har fået tilkendt pension på baggrund af, er der heller ikke udsigt til, at jeg kan forbedre min økonomi igennem deltidsarbejde.

Det, tror jeg, gælder for rigtig mange førtidspensionister. De seneste fem år er pri-

serne på blandt andet fødevarer steget markant, og i den tid har jeg oplevet en forringelse af min økonomiske situation. Dette sætter tanker i gang omkring fremtiden, som jeg mildest talt er bekymret for, set fra et økonomisk synspunkt.

Ja, faktisk er det begyndt at bekymre mig så meget, at jeg efterhånden ikke håber på at blive gammel. Det er trist.

At leve et langt liv på en sten? Ellers tak.

Som psykisk syg, uden børn, uden nærværdigt netværk eller arv at se frem til, kan jeg simpelthen ikke forestille mig at leve et langt liv som det, jeg lever nu. Jeg lever på en sten, præget af min sygdom og uden mulighed for at skabe mere økonomisk ro og stabilitet.

Det hjalp i høj grad på mine bekymringer, stressniveau og sygdom at blive førtidspensionist, men allerede nu er den virkning ved at fortage sig, og frygten for en fremtid fanget i fattigdom har afløst lettelsen.

I dag får jeg som enlig førtidspensionist 22.000 kroner om måneden før skat. Efter skat er det rundt regnet 15.000 kroner. Dertil modtager jeg 1.800 kroner i boligstøtte for min nuværende bolig. Det kan jeg godt leve for, som tingene er nu, men jeg bor også i en lille almen bolig i Nordjylland og bruger stort set aldrig penge på andet end det basale.

Jeg har penge nok til at overleve, men aldrig til at føle, at jeg kan leve ligesom mine jævnaldrende. Mine faste udgifter er cirka 12.000 kroner om måneden. Og selv om jeg er specialist i at værdsætte de små ting i livet, er

jeg også klar over, at jeg ikke kan fortsætte med at leve, som jeg gør nu. Blandt andet fordi jeg bliver alt for ensom af at leve sådan.

Det er hårdt nok at være syg, med alt hvad det indebærer af tab og afsavn – intet job, ingen partner, ingen venner, ingen familie, ingen dyr, ingen bil, ingen opsparing og ingen ferier, fester og fornøjelser. At se ind i en endnu mere forarmet fremtid, hvor jeg er stavnsbundet og ingen muligheder har, er slet ikke til at bære.

Uanset hvem jeg spørger, er alle tilsyneladende enige om, at velfærdsstaten primært er sat i verden for at passe på de svageste i vores samfund, og her burde førtidspensionisterne vel være oppe og blande sig i toppen af listen. Men som fordelingen af føde-varechecken for eksempel viser, er det på ingen måde tilfældet.

Der føres en økonomisk politik, der år efter år udhuler førtidspensionisternes levestandard, og jeg tror, det delvis skyldes, at førtidspensionister bliver sat i kategori med alle andre med lav indtægt eller på overførselsindkomst.

Men der er den væsentligste forskel, at de andre ikke er syge.

Jeg ville uden at blinke bytte min pension ud med fuldtidsarbejde, hvis jeg til gengæld blev rask. Jeg tror dog næppe, nogen ville bytte med mig.

Mener Troels Lund også, at vi førtidspensionister skal blive rigere?

Det virker næsten som en naturlov, at syge og udsatte per definition skal være fattige, men jeg synes ærligt talt, at det er på tide at få gjort op med det. Derfor tænker jeg, stærkt inspireret af lignelsen om arbejderne i vingården fra Matthæusevangeliet, at *"De sidste skal blive de første, og de første skal blive de sidste."*

Altså, selv om – eller netop fordi – jeg har stået bagerst i køen i uddelingen af livets gaver, hvor den vigtigste nok er et godt helbred,

skal jeg belønnes med de samme goder som dem, der står foran mig. I denne forbindelse er 'goder' en god økonomi, ja, endsige rigdom.

Venstre-formand Troels Lund Poulsen taler uafbrudt om, at vi skal være rigere, så jeg antager, at det også må gælde os førtidspensionister? Nok ikke. Så hvis ikke ligefrem rige, kan vi jo starte med at give dem, hvad der svarer til medianindkomsten, der lyder på 42.000 kroner om måneden før skat.

Forskning peger på, at en disponibel indkomst på omkring 600.000 kroner om året giver en forhøjet livskvalitet. Selv om medianindkomsten er lavere, er min disponible indkomst til sammenligning 180.000 kroner eksklusive boligstøtte.

Så uanset hvordan man vender og drejer det, er jeg, og alle andre som mig, meget langt fra at have den økonomiske tryghed, der giver forhøjet livskvalitet. Det ville gøre en umådelig stor forskel for mig og mange andre i min situation ikke at skulle skamme sig over at være fattig og altid leve som en studerende.

Jeg synes, du skal spørge dig selv, om du kan leve det liv, du lever nu for 15.000 kroner om måneden? Om du kan undvære din bil, din bolig, dine ferier og fødselsdage, jul og nytår?

Hvis svaret er nej, er førtidspensionen for lille og for uværdig. Ingen penge i verden kan gøre mig rask, men at have en dårlig økonomi er i sig selv ekskluderende, begrænsende og bekymrende.

Tid til at prøve noget nyt

Jeg har ikke valgt at være syg, og jeg lever så fornuftigt, jeg overhovedet kan. Men på grund af min dårlige økonomi har jeg kun ringe mulighed for at forbedre mine livsvilkår yderligere.

Jeg lever sparsommeligt, fordi jeg er nødt til det, og jeg har heller aldrig prøvet andet, selv om jeg snart bliver 40 år. Men jeg gætter på, at jeg kunne få det væsentligt bedre, hvis jeg ikke

skulle bekymre mig så meget om noget så afgørende som økonomi.

For at vende tilbage til vingården i Matthæusevangeliet, så kan jeg da udmærket forstå, at det kan føles uretfærdigt, at du ikke skal have mere for at have knoklet hele dagen i vinmarken end mig, der ikke har rørt en eneste vindru. Men Guds nåde er ikke baseret på menneskelig fortjeneste, og det behøver det vel heller ikke at være i vores lille rige.

Selv om jeg er ateist, kan jeg godt se fidsen i, at Jesus forsøgte at vende op og ned på

fastlåste strukturer og hierarkier. Og det er vel blandt andet de tanker, vi har bygget vores samfund på. Men hvor godt er vi egentlig lykket?

Måske så verden helt anderledes ud, hvis vi vendte den lidt på hovedet. Jeg kunne jo blive den næste finansminister. Så ville der hverken være fattige eller rige, men alle ville være lige i Danmark. Det ville selvfølgelig også løse problemet med min pensionsordning.

DEBAT:

Hvad skal der blive af folkeskolen?

Af: Steffen Fogg Larsen

Den danske folkeskole er ved at krakelere. Det er diagnosen fra Danmarks lærerforenings formand Gordon Ørskov Madsen⁴. Mangel på uddannede lærere, vold i skoletiden, en katastrofal inklusionsindsats og et bekymrende lavt antal ansøgere til seminarerne giver et indtryk af folkeskolens tilstand. Det er alvorligt. Folkeskolen er et bærende element i det danske samfund og en skole i dårlig forfatning påvirker alle samfundets dele og lag.

I mange år har den danske folkeskole lagt vægt på dannelse, inspireret af den tyske bildung-tradition, hvor eleven skal dannes i mødet med fagenes indhold i en dynamisk vekselvirkning, hvor indholdet er afsat for elevens karakterdannelse og egne refleksioner over historie, samfund og kultur. Den tradition er under pres fra et samfund, hvor økonomi, effektivisering, ensretning og en neoliberal markedslogik former kultur, normer og værdier.

Her nærmer vi også problemets rod: at skolen ikke længere er en levende del af en tradition og en kultur, men i stedet bliver til en anstalt for indføring i kompetencer til at konkurrere om arbejdspladserne i et samfund, der kun fokuserer på vækst og økonomisk værdi.

Hvis vi i fremtiden skal have en fælles folkeskole, er der nødt til at gøres op med den management-tænkning, der præger det danske skolevæsen i dag, hvor kontrol, politiske tiltag og en udpræget markedslogik præger lærernes hverdag. Det kræver, at vi gentænker, hvad vi vil med folkeskolen og, at vi investerer i den. Det er et fælles ansvar for både politikere, lærere og forældre. Tilstrømning til privat- og friskoler er stigende for borgernes tillid til skolen. Desværre er det kun den øvre middelklasse og overklassen, der har råd til at sende deres børn i fri- eller privatskole⁵. Denne flugt tømmer folkeskolen for diversitet og ressourcer, og efterlader en skole til dem, der har mindst.

⁴ <https://www.weekendavisen.dk/samfund/sidste-udkald-for-folkeskolen>

⁵ [https://legacy.altinget.dk/misc/AE_Flere børn fra eliten går på privatskole - også uden for storbyerne.pdf](https://legacy.altinget.dk/misc/AE_Flere_børn_fra_eliten_går_på_privatskole_-_også_uden_for_storbyerne.pdf)

En skolegang præget af trivsel, nysgerrighed og stærke sociale fællesskaber er grundlaget for at blive et ordentligt menneske. Den danske folkeskole skal ikke ædes op indefra af kapitalismens logik, hvor mennesker degraderes til ressourcer, som store virksomheder kan udnytte. Livet handler om mere end blot snævre karrierestier, som flest mulige mennesker skal betræde.

Nogle punkter, der kan indgå i debatten hos Rødt Venstre og andre ligesindede

- Skolen skal være en frizone - Ingen indblanding i pensum, undervisning m.m. fra politiske partier, store virksomheder og lobbyorganisationer.

- Flere praktiske og kreative fag.
- Kortere skoledag og færre elever pr. Klasse.
- Hæv ambitionen på seminarierne - Højere faglighed i fagene, mere indhold og færre procesorienterede fag, indførelse af pædagogisk filosofi- og idéhistorie i alle fire år.
- Hæv lærernes løn og arbejdsvilkår
- Styrk de mindre skoler og landsbyskolerne.
- Fjern tilskuddet til fri- og privatskoler for at styrke den danske folkeskole.
- Rul inklusionsloven tilbage.

Lad os derfor sætte folkeskolen fri, og gøre den til en institution, der løfter og danner elever til at blive selvstændige, frie individer.

Klovnetaxaer må ikke blive argument for et lukket demokrati

Læserbrev af **Heidi Steenberg Rud**, medlem af koordinationsgruppen i *Rødt Venstre*. 19. april 2026. Brevet har været trykt i "Dagbladet Arbejderen", den 19. april 2026.

Det farlige er ikke klovnetaxaerne i sig selv. Det farlige er, hvad de bliver brugt til. For erfaringen viser, at sådanne eksempler hurtigt bliver løftestang for krav om stramninger. Om højere barrierer. Om mere kontrol. Og i sidste ende om at ændre selve spærregrænsen.

Der er i disse år en voksende debat om, hvorvidt det er blevet for let at stille op til Folketinget. Flere peger på, at vi har fået flere partier, mere fragmentering og i nogle tilfælde partier, der mest af alt ligner det, man med en vis ret kan kalde klovnetaxaer.

Det er ikke en helt urimelig observation.

Vi har set eksempler på partier uden reel organisation, uden internt demokrati og uden forankring i andet end én persons projekt. Når den

slags projekter bryder sammen, fremstår det både kaotisk og useriøst.

Men det farlige er ikke klovnetaxaerne i sig selv. Det farlige er, hvad de bliver brugt til. For erfaringen viser, at sådanne eksempler hurtigt bliver løftestang for krav om stramninger. Om højere barrierer. Om mere kontrol. Og i sidste ende om at ændre selve spærregrænsen.

Det er en udvikling, vi bør tage meget alvorligt.

For en forhøjelse af spærregrænsen vil ikke først og fremmest ramme de useriøse projekter. Den vil ramme nye politiske bevægelser. Den vil ramme dem, der forsøger at organisere utilfredshed nedefra. Den vil ramme arbejderklassens mulighed for at skabe politiske alternativer.

Det er ikke tilfældigt.

Spærregrænser handler ikke kun om stabilitet. De handler også om at begrænse, hvem der får adgang til politisk repræsentation.

I et samfund præget af voksende ulighed er det ikke svært at se, hvem der har fordel af højere barrierer: De partier, der allerede har ressourcer, organisation og adgang til medierne.

Men det betyder ikke, at alt er, som det skal være.

For der er en reel udfordring, når partier reduceres til enkeltpersoner. Når der ikke findes nogen organisation, hvor politik kan udvikles kollektivt, og hvor magt kan udfordres – også internt.

Når politik individualiseres, svækkes de kollektive strukturer, som et levende demokrati er afhængigt af.

Derfor er svaret heller ikke bare at lade stå til. Men svaret er heller ikke at lukke systemet. Vi bør i stedet insistere på en enkel skelnen:

Enhver skal kunne stille op til Folketinget. Det er en grundlæggende demokratisk ret. Og muligheden for at stille op som løsgænger er en vigtig del af det.

Men hvis man vælger at stille op som parti, bør det også indebære et minimum af fællesskab. Ikke store bureaukratiske krav. Ikke høje medlemstal. Men noget så grundlæggende som vedtægter, en kollektiv struktur og gennemsigtighed i beslutninger.

For et parti er ikke bare en liste. Det er – eller burde være – en organisering af mennesker med fælles interesser.

Ved folketingsvalget i 2026 så vi både fremkomsten af nye partier og flere løsgængere. Det understreger pointen: Demokratiet rummer allerede forskellige måder at stille op på.

Derfor er det heller ikke nødvendigt at gøre det sværere at stille op. Men det er nødvendigt at tage organisering alvorligt. Hvis ikke vi gør det, risikerer vi, at klovnetaxaerne får lov at definere billedet af nye politiske projekter. Og så vil de blive brugt som argument for stramninger, der i sidste ende rammer alle – også dem, der forsøger at opbygge reelle, kollektive alternativer.

Det må ikke ske. Demokratiet har brug for fornyelse. Men fornyelse kræver organisering. Og organisering kræver åbenhed.

For en bedre verden med fred og solidaritet

TEORI OG ANALYSE:

Kapitalismens Monty Python-papegøje – svar til Einar Baldurssons kritik af Rødt Venstre

Nedenstående læserindlæg blev bragt i netavisen "Solidaritet", den 1. maj 2026 som svar på et indlæg fra Einar Baldursson den 26. juni i "Solidaritet" med titlen: "Rødt Venstre møder Monty Python-marxismen".

Af Ali Hansen⁶. 1. juni 2026

Einar Baldursson⁷ har skrevet et polemisk debatindlæg snarere end en nøgtern analyse af Rødt Venstres politik. Selvom forfatteren anven-

der historiske eksempler, statistik og empiriske henvisninger, er teksten tydeligt præget af retoriske greb, som former både fremstillingen af

⁶ Ali Hansen, medlem af Rødt Venstre og tidligere medlem af Københavns Borgerrepræsentation for Enhedslisten.

⁷ Einar B Baldursson, lektor i Arbejds- og Organisationspsykologi, Aalborg Universitet og medlem af Enhedslisten i Favrskov.

modparten (*Rødt Venstre*) og argumentationens karakter.

Forfatteren fremhæver sin baggrund på venstrefløjen og sin interesse for politisk psykologi. Dermed bliver den psykologiske rammesætning et centralt greb, fordi revolutionære socialister flere steder beskrives som præget af sekterisme og verdensfjern idealisme. Analysen bevæger sig derfor delvist fra kritik af idéer til karakteristikker af mentale og kulturelle dispositioner på dele af venstrefløjen.

Sprogligt anvender Baldursson en høj grad af ironi og polemik. Referencen til "Life of Brian" og betegnelsen "Monty Python-marxisme" fungerer som en satirisk analogi, hvor revolutionære socialister fremstilles som komiske figurer, der ikke er i stand til at anerkende historiske fremskridt under kapitalismen. Dette indebærer samtidig, at man karikerer modpartens positioner.

Formuleringer som "hellige dyr", "verdensfjern politisk boble" og sammenligninger med religiøse dommedagsforestillinger bidrager yderligere til at fremstille revolutionær socialisme som irrationel eller dogmatisk. Teksten gør desuden omfattende brug af retoriske spørgsmål som styrende argumentationsgreb, hvor læseren ledes mod bestemte konklusioner.

Derudover opstilles tydelige modsætninger mellem reform og revolution, pragmatisme og ideologi samt realisme kontra visioner og fakta kontra utopisme. Dermed overser teksten det dialektiske forhold mellem disse og reducerer kompleksiteten i de positioner, der kritiseres.

Når man ser nærmere på argumenternes indhold, hviler kritikken af revolutionær socialisme især på tre hovedpåstande: at kapitalismen historisk har skabt betydelige fremskridt, at reformistiske strategier har været mere succesfulde end revolutionære, og at revolutionære

re socialistiske projekter historisk har ført til totalitære systemer.

Kapitalismens fremskridt – en ufuldstændig opgørelse

Baldursson fremstiller marxismen som en position, der ensidigt betragter kapitalismen som kilden til alle sociale onder. Det overser imidlertid, at klassisk marxistisk teori på samme tid beskriver kapitalismen som historisk dynamisk og produktiv.

Marx anerkendte tydeligt, at kapitalismen udvikler teknologi, produktivitet og globale forbindelser i hidtil uset omfang. Marxistisk kritik handler derfor ikke nødvendigvis om at benægte fremskridt, men om at undersøge de sociale relationer, fremskridtene er blevet skabt igennem – herunder udbytning, ulige magtforhold og global asymmetri.

Ikke mindst må man sætte spørgsmålstegn ved, hvilke behov der driver udviklingen. Mange af de allervigtigste teknologier, der i dag fremhæves som kapitalismens store sejre, har i betydelig grad været påvirket eller accelereret af militær forskning og krigsrelaterede investeringer.

Eksemplerne er slående: Flyvemaskinen blev hurtigt videreudviklet til militær brug og bombing. Radar og satellitkommunikation blev i høj grad drevet frem af militære behov for overvågning, navigation og strategisk kommunikation. Internettet udspringer af ARPANET-projektet⁸, der blev udviklet med henblik på robust og decentral kommunikation i et militært og forskningsmæssigt samarbejde under den kolde krig. Kunstig intelligens har en lang historie med militær finansiering, særligt i forbindelse med analyse, overvågning og automatiserede systemer. GPS-navigation blev oprindeligt udviklet som et militært system og senere åbnet for civil brug.

⁸ **ARPANET** (Advanced Research Projects Agency Network) var verdens første fungerende computernetværk og den direkte forløber for nutidens internet. Det blev skabt i

slutningen af 1960'erne af det amerikanske forsvarsministerium og lagde de teknologiske grundsten for digital kommunikation. Kilde: AI.

Og jetmotorer blev udviklet parallelt i flere lande med omfattende militær anvendelse.

Teknologi er altså sjældent opstået som en ren stræben efter menneskelig fremgang, men er ofte blevet til i et komplekst samspil mellem videnskab, industri, økonomi og militær strategi – hvor militære behov i mange tilfælde har spillet en central rolle i at accelerere udviklingen, hvorefter teknologierne efterfølgende er blevet omformet til civil brug.

Når Baldursson fremhæver kapitalismens resultater, overser han samtidig, at store dele af den historiske velstandsudvikling fandt sted gennem kolonialisme, slaveri og intensiv udbytning af arbejdskraft – forhold, som den marxistiske tradition netop har analyseret som en del af kapitalismens udvikling.

Hans argument bygger i høj grad på stigende forventet levealder som mål for kapitalismens historiske fremgang. Det er metodisk enkelt og effektivt, men reducerer komplekse sociale forhold til ét kvantitativt mål. Dette mål indfanger dog ikke nødvendigvis spørgsmål om fremmedgørelse, psykisk mistrivsel, manglende demokratiske magtforhold, dårlige arbejdsvilkår eller ødelæggelse af økologisk bæredygtighed. Spørgsmålet bliver derfor ikke blot, hvor længe mennesker lever, men under hvilke sociale og materielle betingelser de lever.

Netop her bliver udviklingen i det moderne arbejdsliv central.

Selvom kapitalismen historisk har været forbundet med teknologiske fremskridt og stigende produktivitet, peger nyere forskning samtidig på omfattende psykiske og sociale belastninger. *Verdenssundhedsorganisationen* (WHO) vurderer, at omkring 15 procent af voksne i den arbejdsdygtige alder lever med psykiske lidelser, og fremhæver højt arbejdspress, prækære arbejdsforhold og lav kontrol over arbejdet som centrale årsager til stress, angst og depression. Sammen med *Den Internationale Arbejdsorganisation* (ILO) anslås det, at depression og angst

hvert år medfører tabet af omkring 12 milliarder arbejdsdage globalt.

Denne udvikling ses også i Danmark, hvor stressrelaterede sygdomme fylder stadig mere i både sundhedsvæsenet og på arbejdsmarkedet. *Det Nationale Forskningscenter for Arbejdsmiljø* (NFA) beskriver stress som en udbredt arbejdsrelateret belastning, mens international arbejdsmiljøforskning peger på effektivisering, konkurrence og stigende præstationskrav som centrale årsager til psykisk nedslidning. WHO understreger samtidig, at prækære ansættelser og dårlige arbejdsforhold øger risikoen for angst, depression og udbrændthed.

Disse negative udviklinger udfordrer forestillingen om, at kapitalismens succes alene kan måles gennem økonomisk vækst eller stigende levealder.

Stigende levealder er desuden ikke et fænomen, der er begrænset til kapitalistiske økonomier. I Kina er den gennemsnitlige levealder steget fra omkring 41 år i 1950 til cirka 78 år i dag. Tilsvarende steg levealderen i Sovjetunionen markant fra omkring 30–35 år i det sene zarstyre omkring 1917 til omkring 68–70 år i slutningen af 1980'erne, og Cuba har trods årtiers amerikansk blokade opnået en levealder på niveau med eller højere end USA's.

Levealderen steg desuden særligt markant i Europa efter 1945 i takt med udbygningen af velfærdsstater, offentlige sundhedssystemer og forbedrede sociale forhold. Parallelt hermed var den tidlige industrielle kapitalisme i England præget af meget dårlige levevilkår i flere arbejderkvarterer, hvor den forventede levealder i visse fattige byområder i perioder kunne ligge omkring 25–30 år ved fødslen, blandt andet som følge af høj spædbørnsdødelighed.

Og ikke nok med at billedet er skævt, når man ser mod øst og syd – det går også galt, når man ser på de steder, hvor kapitalismen er blevet indført eller genindført med stor kraft, som fx i forbindelse med Sovjetunionens sammenbrud.

Efter opløsningen i 1991 og genindførslen af kapitalismen faldt BNP dramatisk, og fattigdommen eksploderede. Samtidig dokumenterede internationale undersøgelser et markant fald i levealder og folkesundhed. Den forventede levealder for russiske mænd faldt fra 69 år i 1990 til 58 år i 2001 – et af de største fald i fredstid i et industrialiseret land.

Sundhedssystemets sammenbrud førte desuden til, at sygdomme som tuberkulose, difteri og mæslinger vendte tilbage i stor skala.

Samtidig kan kapitalismens fremtidige udviklingsretning kritiseres fra flere nye perspektiver, som også indgår i den bredere marxistiske analyse. Klimakrisen fremstår ikke blot som et eksternt problem, men som et resultat af en produktionslogik baseret på profitmaksimering frem for langsigtet planlægning.

Udviklingen af kunstig intelligens og automatisering rejser tilsvarende spørgsmål om, hvorvidt teknologiske fremskridt under kapitalismen primært vil føre til øget produktivitet for fællesskabet eller til overvågning, usikkerhed og strukturel arbejdsløshed⁹.

Samtidig problematiseres BNP som mål for fremskridt, fordi det ikke skelner mellem samfundsgavnlig og samfundsskadelig produktion, såsom våbenproduktion, sundhedsskadelige produkter som tobak, alkohol og usunde fødevarer, forurenende industriproduktion, ressourceødelæggende udvinding, skadelige kemikalier samt spekulative finansielle tjenester. I denne optik kan behov i stedet forstås som noget, der kan defineres demokratisk gennem kollektive beslutningsprocesser snarere end gennem markedets profitlogik.

Disse perspektiver leder videre til spørgsmålet om reformisme, velfærdsstat og klassekamp.

Velfærdsstaten – reformsejr eller klassekompromis?

Baldursson fremstiller velfærdsstaten som et bevis på reformismens succes og på, at kapitalismen kan udvikles til gavn for flertallet. Vi vil imidlertid hævde, at mange sociale reformer historisk er blevet til gennem arbejderbevægelsens pres snarere end gennem velvillige indrømmelser fra kapitalens side.

I denne forståelse bliver velfærdsstaten ikke et udtryk for kapitalismens naturlige evne til selvforbedring, men et resultat af sociale konflikter og klassekampe. Centrale fremskridt som ottetimers arbejdsdag, fagforeningsrettigheder, sociale sikkerhedsnet og almen sygesikring blev ikke givet frivilligt, men kæmpet igennem via strejker, massebevægelser og – i flere tilfælde – på grund af reel frygt for revolutionære opbrud.

Historiske begivenheder som den svenske generalstrejke i 1909, den britiske generalstrejke i 1926, opstanden i Wien i 1934 og arbejderbevægelsens mobiliseringer i Europa efter 1917 bidrog alle til at skabe et politisk pres, som tvang kapitalistiske eliter til kompromiser.

Samtidig udfordrer udviklingen siden 1980'erne forestillingen om reformismens stabilitet og varighed. I mange socialdemokratiske lande, herunder de nordiske, er tidligere sociale fremskridt gradvist blevet tilbagerullet. Dagpengesystemer er blevet svækket, den offentlige sektor privatiseret, og arbejdsmarkedet gjort mere usikkert gennem platformsøkonomi, midlertidige ansættelser og fremvæksten af et voksende prekariat, mens den økonomiske ulighed er steget markant.

Fra vores marxistiske perspektiv er dette ikke blot midlertidige politiske afvigelser, men udtryk for en strukturel tendens i kapitalismen: Når arbejderbevægelsens styrke svækkes, forsøger kapitalen gradvist at genvinde tidligere ind-

⁹ **Strukturarbejdsløshed** forårsages af manglende faglig eller geografisk fleksibilitet på arbejdsmarkedet, hvor-

ved markedsmekanismen vha. tilpasning af lønnen ikke er i stand til at sikre fuld beskæftigelse. Kilde: Lex.

rømmelser. Finanskrisen i 2008, gældskrisen i Sydeuropa, voksende privatgæld og tilbagevendende økonomiske kriser peger samtidig på, at velfærdsreformer ikke har afskaffet kapitalismens grundlæggende ustabilitet.

I forlængelse heraf findes en længere marxistisk tradition (hos Marx, Engels, Lenin og senere Gramsci), hvor reformkampe ikke ses som et alternativ til socialisme, men som en del af en strategisk proces, hvor konkrete krav forbinder hverdagslivets erfaringer med mere grundlæggende samfundsforandringer. Reform og revolution forstås dermed ikke som absolutte modsætninger, men som historisk sammenhængende niveauer i den politiske kamp.

Historiske erfaringer i Danmark viser med al tydelighed dette forhold. Det lykkedes aldrig *Enhedslisten* i sin levetid at få reel indflydelse som støtteparti for skiftende socialdemokratiske regeringer. Uanset hvor mange stemmer partiet bidrog med ved valg, blev den førte politik i vid udstrækning lagt efter kapitalinteressernes og EU's dagsorden.

Derimod kan man se, hvordan det så ud, når de udenomsparlamentariske bevægelser stod stærkt: Da fredsbevægelsen var en bred og mobiliserende kraft i befolkningen, kunne *SF* og *Radikale Venstre* bruge såkaldt fodnotepolitik¹⁰ og parlamentarisk pres til at bremse eller styre NATOs militaristiske tendenser og tilnærmelser til atomvåben og krigsalliancer.

Ligeledes, da arbejderbevægelsen stod stærkest både fagligt og politisk, var det netop den folkelige bevægelses styrke, der betød, at selv Socialdemokratiet i perioder måtte formulere og forholde sig til visioner som økonomisk demokrati og indflydelse på arbejdspladserne – krav, der siden blev fortrængt i takt med, at bevægelsens styrke og kampkraft aftog.

Det illustrerer præcist pointen: Parlamentariske sejre og reformer har kun værdi og holdbarhed, så længe de er båret af en stærk, organiseret modmagt uden for Folketingets sale. Uden en kampkraftig bevægelse bagved bliver "reformer" hurtigt til tilpasning til systemets egen logik frem for skridt mod noget nyt.

Dette ensidige parlamentariske fokus, løsrevet fra massebevægelsen, har langsomt men sikkert ført *Enhedslisten* til dér, hvor partiet er i dag. Man ønsker nu at blive støtteparti for en regering med Lars Løkke, som Lykketoft har kaldt "*den lille svindler*", uden at have hverken en taktisk eller strategisk plan for, hvad det indebærer.

Argumentet bliver derfor ikke, at reformer er betydningsløse, men at deres styrke og varighed afhænger af styrkeforholdet mellem sociale klasser og politiske bevægelser.

Revolution, demokrati og historiske erfaringer

Baldurssons behandling af revolution og demokrati kan problematiseres på flere punkter. Det er ikke nødvendigvis revolutionære metoder i sig selv, som dele af venstrefløjen har forsvaret. Fra et marxistisk perspektiv er revolution ofte blevet betragtet som en konsekvens af, at demokratiske forandringsmuligheder er blevet blokeret af økonomiske og politiske magtinteresser.

Her bliver USA's udenrigspolitik i det 20. og 21. århundrede et centralt eksempel. USA har gentagne gange støttet kup mod demokratisk valgte regeringer, der udfordrede amerikanske økonomiske eller strategiske interesser. I Chile i 1973 medvirkede amerikanske efterretningstjenester til destabilisering af Salvador Allendes regering og banede vejen for Pinochets militærdiktatur.

Tilsvarende støttede USA kuppet mod Mohammad Mossadegh i Iran i 1953 efter nationa-

¹⁰ **Fodnotepolitik** refererer til en periode i dansk sikkerhedspolitik (1982-1988), hvor et folketingsflertal uden om regeringen (det såkaldte *alternative flertal*) tvang statsmi-

nister Poul Schlüter til at tage officielle forbehold over for en række NATO-beslutninger, hvilket blev registreret som fodnoter i alliancepapirerne.

lisering af olieindustrien. Lignende mønstre kan ses i Guatemala i 1954, Brasilien i 1964, Argentina i 1976 og Honduras i 2009. Efter den kolde krig fortsatte mønstret gennem NATO's krige i Afghanistan, Irak og Libyen, som førte til enorme ødelæggelser, mange døde, millioner af flygtninge og kritik af kapitalismens rolle i kampen om ressourcer og indflydelse.

I disse tilfælde blev demokratiske processer tilsidesat for at beskytte geopolitiske og økonomiske interesser. Set fra denne vinkel opstår revolution ikke primært som et ideologisk ønske, men som et resultat af, at fredelige reformforsøg bliver mødt med undertrykkelse, kup eller økonomisk tvang.

Kapitalismens krise og den blinde vinkel

Forfatteren overser kapitalismens krisetendenser, herunder voksende økonomisk ulighed, tilbagevendende finansiell ustabilitet, udsving på aktiemarkederne og dens destabiliserende dynamikker. USA fører mere imperialistisk politik i Arktis, herunder Grønland, i takt med øget geopolitisk konkurrence i regionen. Samtidig er der voksende interessekonflikt mellem USA og dets NATO-allierede, hvilket blandt andet kommer til udtryk gennem handelskonflikter.

Derudover kan man pege på en udvikling i USA's politiske økonomi, hvor store virksomheder og økonomiske interessegrupper i stigende grad har indflydelse på lovgivning, regulering og politiske beslutningsprocesser, hvilket rejser spørgsmål om demokratisk lighed og politisk repræsentation. Den nuværende amerikanske regering tilsidesætter demokratiske spilleregler og udfordrer juridiske normer og institutioner.

Der findes derfor en række tydelige tegn på, at den kapitalistiske verdensorden befinder sig i en tilstand præget af strukturelle spændinger. Alligevel fastholder forfatteren forestillingen om kapitalismens fortsatte stabilitet og vitalitet.

Her bliver Monty Pythons "Dead Parrot Sketch" et centralt billede. Ligesom sælgeren

insisterer på, at den døde papegøje blot "hviler sig", fremstiller Baldursson kapitalismens kriser som midlertidige forstyrrelser snarere end som strukturelle problemer.

Hele Baldurssons fremstilling bærer imidlertid præg af et gennemgående eurocentrisk og dansk-centreret blik. Baldursson ser udelukkende udviklingen ud fra metropollandenes virkelighed og betragter kapitalismens historie og resultater som en generel, universel proces snarere end et system, der hviler på en ulige opdeling af verden. Når man udelader det globale perspektiv, forsvinder en afgørende del af forklaringen på, hvordan velstanden i Vesten er blevet skabt.

En marxistisk analyse må nødvendigvis have et helhedssyn: den velstand og de reformer, der er opnået i Europa og de nordiske lande, har i vid udstrækning været muliggjort gennem en international arbejdsdeling, hvor landene i det Globale Syd har været – og fortsat er – underlagt systematisk udbytning, ressourceafsnit og ulige bytteforhold.

Kolonialisme, neokolonialisme, gældsaafhængighed og multinationale selskabers kontrol med produktion og ressourcer betyder, at det "fremskridt", der fremhæves som kapitalismens sejr, ofte er opnået på bekostning af millioner af menneskers levevilkår andre steder. At måle systemets succes udelukkende ud fra, hvordan det fungerer for en lille del af verdens befolkning i de rigeste egne, er derfor en grundlæggende ufuldstændig og misvisende analyse.

Derudover fremstår velfærdsstaten og de sociale fremskridt i Baldurssons tekst næsten som noget, der er opstået af sig selv – som en naturlig del af kapitalismens udvikling eller som resultatet af kloge politikeres egen fri vilje og indsigt.

Der står ikke ét ord om de mere end 100 års organiserende, strejker, demonstrationer og politisk pres fra arbejderbevægelsen, fagforeningerne, kvindebevægelsen, ungdomsbevægelser-

ne, fredsbevægelsen og andre folkelige bevægelser. Dermed fremstiller han reformerne som en succes for "systemet" eller "reformvejen", samtidig med at han fjerner selve subjektet – nemlig dem, der kæmpede for dem.

Hvor Baldursson i praksis argumenterer for, at kapitalismen allerede har overvundet barbariet

gennem reformer og historiske fremskridt, hævder vi med ovenstående begrundelser, at de grundlæggende problemer fortsat består. Vi må derfor fastholde Rosa Luxemburgs formulering om valget mellem "*socialisme eller barbari*".

INTERNATIONALT:

Kampen for fred og socialisme

Af Jacob Jensen

Forbliver verden delt i et rigt Vesten og fattige ulande, er det umuligt at skabe en fredelig og retfærdig verdensorden. Det skal venstrefløjen prioritere – i stedet for de uendelige indbyrdes ideologiske stridigheder om tidligere tiders historiske fortolkninger. Det isolerer venstrefløjen fra den øvrige befolkning.

Arbejderbevægelsens socialistiske målsætning blev formuleret af Karl Marx. Ud fra den dengang kendte historie konkluderede han, at kapitalismens klassekampe i sidste ende ville føre til socialisme. Et samfund uden klassesdeling er den eneste stabile løsning i en verden, som hidtil har været splittet af undertrykkelse, krige og konflikter.

Marx forventede en socialistisk revolution i et udviklet kapitalistisk land. Men hvor og hvornår socialismen først ville vinde og hvordan den ville blive udformet, forsøgte Marx og Engels ikke at teoretisere om. Videnskabelig socialisme kan kun bygges på den kendte virkelighed og ikke på utopiske drømme om fremtidens idealsamfund.

Venstrefløjen må kæmpe for, at Danmark stiller sig på den rigtige side i kampen imellem USA/Vesten og det globale syd.

De fleste ledere i Marx' socialdemokratiske bevægelse svigtede marxismens grundprincipper før og under Første Verdenskrig. Men i Rusland fik Socialdemokratiet en principfast marx-

istisk leder, Lenin, som førte landet frem til den første socialistiske revolution, Oktoberrevolutionen.

Først efter borgerkrigene kunne han arbejde på udformningen af socialismen i Sovjetunionen. Det blev kun til to år, før han blev lammet og døde. Lenin frygtede, at de kapitalistiske stormagter ville angribe, før Sovjetunionen fik opbygget en hær, som kunne slå angrebet tilbage. Han så svaghederne i den europæiske arbejderbevægelse og kunne ikke regne med, at den ville rejse sig i solidaritet med Sovjetunionen.

Men selv om det skulle lykkes for de vestlige stormagter at knuse Sovjetunionen, havde Oktoberrevolutionen sat gang i en verdensbevægelse, som ikke kunne standses. Hvis den ikke fik noget gennembrud i Europa, ville kampen fortsætte i det globale syds frigørelsesbevægelse:

"Kampens udgang betinges til syvende og sidst af, at Rusland, Indien, Kina og så videre udgør det gigantiske folkeflertal. Og netop dette folkeflertal er da også i de sidste år ved med

usædvanlig fart at blive draget ind i kampen for sin frigørelse. I den forstand kan der ikke være ringeste tvivl om, hvilken udgang verdenskampen sluttelig vil få. I den forstand er der fuld og ubetinget sikkerhed for socialismens endelige sejr.” (Lenin bind 12 side 293).

Det blev Lenins sidste budskab, før han blev lammet. I 1923 kunne han ikke vide, hvordan verden vil se ud i dag, 100 år senere. Men han forudså, at verdens store folkeflertal i det globale syd, som kun havde en fåtallig industriel arbejderklasse, i sidste ende ville sikre socialismens sejr i verdensmålestok. Det er det, vi nu har set begyndelsen på.

I Europa har de fleste svært ved at acceptere, at de dårligt uddannede og fattige ulande fremover vil spille en afgørende rolle i udformningen af en ny verdensorden. Lenin havde observeret, hvordan Vesten profiterede på kolonierne. En lille andel finansierede en vis velstand også til Europas arbejderklasse og især lederne af dens faglige og politiske organisationer.

Det blev derfor ikke Vestens arbejderbevægelse, som i solidaritet kæmpede for koloniernes frigørelse. Deres uafhængighed blev vundet ved kolonibefolkningens egen kamp. Marxister ledede frihedskampene i Kina og Vietnam. I andre lande blev det antiimperialistiske nationalister.

Nutidens realiteter

Det er også det globale syd, som står i spidsen for den nuværende kamp for en ny og retfærdig verdensorden, som i sidste ende vil bane vej for socialismens gennembrud.

I USA lykkedes det højrefløjen (Trump & Co.) at vinde mange arbejderstemmer, fordi den arbejdsløshed, der ramte USA, angiveligt skyldtes, at mange arbejdspladser er flyttet til Kina og det øvrige globale syd. Det er en interessekonflikt, som svarer til konflikten imellem britiske arbejdere og den indiske uafhængighedsbevægelse i 1930'erne.

På Gandhis opfordring boykottede inderne engelske tekstiler som led i den indiske kamp for uafhængighed. Den var medvirkende til den store arbejdsløshed i England under krisen i 1930'erne.

Det førte til, at en del af arbejderbevægelsen i Lancashire i 1931 vedtog en resolution, som henstillede til Indien *”at ende boykotten for at gøre forbrugere, som ønsker det, i stand til at udøve deres frihed til at købe britiske varer”*. Gandhi besøgte Lancashire i et forsøg på at tale arbejderne dér til rette.

En socialistisk strategi i dag må baseres på nutidens realiteter – både lokalt og i verdensmålestok – og ikke på, hvordan verden så ud for 100 år siden. Naturligvis skal et socialistisk parti altid kæmpe for lokalbefolkningens løn og velfærd. Men det er ikke tilstrækkeligt.

Sideløbende skal det informere befolkningen om nutidens storpolitiske realiteter. Det gør den venstreorienterede presse ikke i tilstrækkeligt omfang. Men dele af den borgerlige presse har længe før Trump indset, at den eksisterende verdensorden står for fald: *”Forældet verdensorden må opdateres”* (overskrift til en lederartikel i Politiken 21. januar 2024).

Et andet eksempel er en pensioneret amerikansk diplomat, Chas Freeman. Han er blevet klar over, hvilket spil han selv tidligere har været med til:

”Vi buldrer, vi truer, vi straffer, vi sender marinekorps; men vi benytter aldrig overtalelsens kunst... Vi ser ud til at agere i verden, som om vi stadig har den ubestridte autoritet, vi forestillede os at have ved slutningen af den kolde krig... Det grundlæggende mål for vores udenrigspolitik er at opretholde vores førerstilling, hvilket er umuligt... Ikke bare Pax Amerika... men også de 500 år med Euro-Atlantic globalt overherredømme er et overstået kapitel” (Newsweek, 12. maj 2023).

Efter at have oplevet Trumps ageren i over et år er større dele af den vestlige presse begyndt

at tale direkte om *”enden på amerikansk ledelse”*: *”Selv om USA’s præsident Donald Trump ikke var alene om at skabe tilbagegangen af den orden, der rådede efter 1945, så har han i sit første år, efter at han kom tilbage til sit embede, accelereret og ovenikøbet omfavnet dens undergang.”* (Daniel W. Drezner og Eliabeth N. Saunders, Foreign Affairs 20. januar 2026).

Trump mener som alle hans forgængere, at USA skal regere verden, og USA alene. Det har været den verdensorden, som USA har praktiseret i 80 år. Men i det sidste årti eller to er USA gradvist blevet svækket.

En multipolær verdensorden

Det globale syd, og især Kina, udfordrer nu USA. De er kommet godt i gang med at industrialisere, og der er ikke udsigt til, at Trumps toldkrig får mange industrier til at flytte tilbage til USA.

Som dele af pressen længe har været klar over, så vil den gradvise ændring af styrkeforholdet på et eller andet tidspunkt føre til en ny verdensorden – uanset hvor meget amerikanerne kæmper imod.

Trump kæmper for det samme som alle efterkrigstidens præsidenter, men på en så klodset og udiplomatisk måde, at han fremskynder processen. For eksempel stiller han krav om at annektere Grønland. Det splitter NATO, hvis europæiske del nu står solidarisk med Danmark og sender soldater til Grønland for at afværge et amerikansk angreb.

USA’s militær har i over 80 år haft fuld adgang til Grønland, uden at offentligheden blev informeret. Mette Frederiksen var uden tvivl parat til at fortsætte dette *”samarbejde”* diskret; men den åbenmundede Trump gør det nærmest umuligt.

Hvad der sker i disse år, er ikke noget, som en måske mere civiliseret amerikansk præsident efter Trump bare kan rette op på. Som Chas Freeman siger, så er det umuligt at opretholde USA’s førerstilling i verden.

Vil USA starte en storkrig i et forsøg på at bevare magten? Det vil få katastrofale konsekvenser i atomalderen.

Den nuværende handelskrig øger spændingerne imellem USA og resten af verden, men fører ikke umiddelbart til en militær verdenskrig. Men der er en reel fare for, at en af de mange lokale krige kan føre til atomkrig, fordi stærke kræfter i det amerikanske establishment ikke kan acceptere et militært nederlag.

Historiske eksempler på en sådan fare var krigene i Korea, Cuba og Vietnam. De amerikanske ledere frygtede at stå med ansvaret for at have påbegyndt en atomkrig, hvilket dengang gjorde diplomatiske løsninger mulig.

I dag søger Kina og andre ansvarlige ledere i det globale syd sammen at få gennemtvunget en multipolær verdensorden, hvor USA deltager, men ikke længere dominerer.

I 00’erne led USA flere ydmygende nederlag i sine invasioner i Mellemøsten. Der er al mulig grund til at forvente, at det samme vil ske med Trumps aktioner.

Når resultaterne af disse bliver åbenbare og så for det amerikanske establishment, vil det skabe grobund for en virkelig multipolær verdensorden. Kina og det øvrige globale syd vil i samarbejde med indflydelsesrige, men ræsonnable vestlige repræsentanter søge at få dannet en fredelig verdensorden.

Det strategiske spil

En sådan kampagne burde den danske venstrefløj støtte op om. Den modsætter sig NATO og dens udvidelse mod øst og har ingen illusioner om, at USA kan og vil *”beskytte”* Danmark imod et eventuelt angreb.

Men dogmatikere har svært ved at indse, at Europas arbejderklasse ikke længere står i spidsen for verdens kamp for socialisme. Marx og Engels kunne ikke vide, hvordan verden ville se ud i en fjern fremtid, hvor det store folkeflertal i

det globale syd samarbejder om at frigøre sig fra imperialismen.

Hvor koloniernes uafhængighed blev vundet ved væbnet kamp, kom venstrefløjen med sympatierklæringer og demonstrationer. Oftest fik kolonimagten og USA indsat loyale lokale ledere for et kunne fortsætte den koloniale udbytning. Hvis det ikke lykkes, så træder CIA i funktion – som beskrevet ovenfor.

Venstrefløjen er enige om at kritisere neokolonialismen. Men mange på venstrefløjen forstår ikke det strategiske spil, der ligger bag kampen for en multipolær verdensorden. Dogmatikerne tror, at Marx har angivet en lige vej frem til et socialistisk idealsamfund – fra organisering af Europas industrielle arbejderklasse til den sidste dyst, en socialistisk opstand.

Igennem BRIKS og andre kanaler søger Kina og andre lande i det globale syd at frigøre sig fra USA's og Vestens økonomiske og politiske undertrykkelse. Selv om kun nogle få lande officielt siger, at deres mål er socialisme, så åbner det globale syds kamp for industrialisering og frigørelse fra USA for vejen til en socialistisk fremtid.

Det er styrkelsen af Kina og det globale syd samtidig med svækkelsen af USA og Vesten, som gør det muligt at vinde kampen for en ny verdensorden.

En fredsbevægelse

Det er klart, at de mange lokale krige er uundgåelige, så længe USA søger at regere verden. Men især i atomalderen er det nødvendigt at undgå, at modsætningerne imellem stormagterne fører til en altødelæggende verdenskrig.

Derfor må venstrefløjen kombinere solidaritetsbevægelsen med det globale syd med en fredsbevægelse. Denne må omfatte åbensindede personer, som har indset skaderne ved USA's overherredømme, men ikke umiddelbart accepterer socialisme som alternativ til den rådende kapitalisme, fordi ingen kan pege på et vellykket fungerende socialistisk forbillede.

Alle på venstrefløjen tager afstand fra USA's mere åbenlyse imperialistiske aktioner. Men selv om flere vestlige skribenter har forstået betydningen af udfordringen fra det globale syd til den amerikanske verdensorden, så prioriteres den for lidt i venstrefløjens presse.

Den burde forberede befolkningen på den verdensomspændende krise, der er på vej på grund af styrkelsen af det globale syd og USA's svindende evne til at styre verden.

Ingen kan være sikker på, hvor hurtigt eller hvordan krisen kommer. Men den amerikanske verdensorden vil med sikkerhed falde og blive erstattet af en ny, som er i overensstemmelse med nutidens realiteter.

Venstrefløjens krav

Venstrefløjen må kæmpe for, at Danmark stiller sig på den rigtige side i kampen imellem USA/Vesten og det globale syd.

Vi rejser krav om, at Danmark skal støtte Palæstina i dets kamp for retten til et land og tager afstand fra USA's angreb på Iran.

Danmark skal støtte det globale syds ret til økonomisk udvikling ved at give landene toldfri adgang til vores marked. På grund af de lave lønninger kan ulandene industrialisere, hvis markedskræfterne ikke bliver blokeret af snævre interesser i USA og Vesten.

Hvis nogen ikke accepterer den humanistiske begrundelse, så har Vesten et historisk erstatningsansvar: Vesten industrialiserede, mens kolonierne blev holdt nede i fattigdom. De blev tvunget til at levere råvarer og åbne deres markeder for Vestens industrier.

Også klimakampen er en nord-syd kamp. Den vil i de kommende år præge avisoverskrifterne. Den globale opvarmning skyldes hovedsageligt Vestens industrialisering, mens skadevirkningerne især rammer de fattige landbrugslande i det globale syd.

Ud over at yde hjælp til de lande, der rammes af klimaændringer, så bør venstrefløjen

kræve, at Vesten finansierer deres tidligere koloniers behov for energi, så de kan industrialisere med vedvarende energi, uden kulkraftværker. Det taler ingen af de etablerede partier for.

Forbliver verden delt i et rigt Vesten og fattige ulande, er det umuligt at skabe en fredelig og

retfærdig verdensorden. Det skal venstrefløjens prioritere – i stedet for de uendelige indbyrdes ideologiske stridigheder om tidligere tiders historiske fortolkninger. Det isolerer venstrefløjens fra den øvrige befolkning.

Hvis Trumps plan mislykkes, har den amerikanske imperialisme så en plan B?

Af Anton Schou

Har Trump ændret opfattelse af Kina?

I 1792 mødtes en britisk delegation med den kinesiske kejser. Briternes formål var at skaffe den gryende britiske kapitalistiske industri adgang til det kinesiske marked.

Kejseren svarede: *"Vort himmelske imperium besidder alt i rigelig overflod og mangler ingen produkter inden for sine grænser. Der er derfor ingen grund til at importere varer fra udenlandske barbarer til gengæld for vores egne produkter."*

Ligheden med den amerikanske præsident Trumps besøg i Kina den 13. til 15. maj 2026 synes slående. Ligesom briterne søgte han også adgang til det kinesiske marked. I Trumps tilfælde skulle besøget sikre Kinas genoptagelse af import af amerikanske produkter, især "de tre B'er" (bønner, bøffer og Boeing). Lidt ligesom Kinas kejser i 1792 tøvede Kinas præsident Xi Jinping også denne gang med at lukke op for import af amerikanske varer. Men ikke helt. For Xi Jinping holdt døren på klem for import af lidt sojabønner, lidt oksekød og relativt få Boeing-fly.

Boeings aktiekurs faldt da også straks efter Trumps tilbagerejse. Og de amerikanske medier bedømte heller ikke resultaterne af besøget særlig positivt. Samtidig advarede Xi Jinping Trump

om at holde fingrene fra Taiwan, men lovede så at gøre diplomatiske forsøg på at genåbne Hormuz-strædet for skibstrafik.

Trump reagerede ved at overøse Xi Jinping med smiger:

"Du er en stor leder, jeg siger det til alle. Nogle mennesker kan ikke lide, at jeg siger det, men jeg siger det alligevel, for det er sandt." Trump sagde også: *"Det er en ære at være din ven"*¹¹; at USA's og Kinas fremtid sammen vil blive *"fantastisk"*. Selve besøget i Beijing beskrev han som *"utroligt"*, og han fremhævede, at de to nationer havde indgået *"fantastiske handelsaftaler"*.

En "jævnbyrdig og farlig modstander"

Har Trump skiftet syn på Kina som USA-imperialismens hovedfjende, eller har han blot skiftet taktik?

I over et årti har han svinet Kina til. Han og hans medarbejdere beskyldte landet for at stå bag Covid19; at det er årsag til USA's økonomiske nedtur, landets fentanylproblem; eller at Kinas hurtige økonomiske vækst skyldes, at Kina stjal amerikanske patenter. Osv. osv. Ud over verbale angreb har Trump også brugt økonomiske våben (sanktioner, importforbud, told) og mili-

¹¹ "The Hill", den 14. 5. 2026: *"Trump tells China's Xi 'it's an honor to be your friend'"*

tære trusler mod Kina (militærbaser, forsvarsalliancer i Asien, våbensalg til Taiwan) mod Kina.

USA's udenrigsminister Marco Rubio sagde den 15. januar 2025 i en senatshøring:

"Kinas Kommunistiske Parti, der leder Folkerepublikken Kina, er den mest potente og farligste jævnbyrdige modstander, som denne nation nogensinde har stået over for. Det har elementer, som Sovjetunionen aldrig besad. Det er en teknologisk modstander og konkurrent, en industriel konkurrent, en økonomisk konkurrent, en geopolitisk konkurrent, en videnskabelig konkurrent nu på alle områder. Det er en ekstraordinær udfordring. Det er en, som jeg tror vil definere det 21. århundrede. Når de skriver bogen om det 21. århundrede, vil der være nogle kapitler deri om Putin. Der vil være nogle kapitler derinde om nogle af disse andre steder, men størstedelen af den bog om det 21. århundrede vil ikke kun handle om Kina, men om forholdet mellem Kina og USA og hvilken retning det tog."

Men alle USA's antikinesiske angreb er prellet af på Kina. Sidste år havde Kina et handelsoverskud på 1,4 billioner dollars¹² (8,4 billioner kroner). USA havde et handelsunderskud på ca. 900 milliarder dollars¹³. Også i 2025 var dets økonomiske vækst på 5% (USA's 2,1%¹⁴). Kina fortsætter frem med fuld fart, USA sakker bagud.

Nye vinde eller gammel vin på ny flasker

¹² "Udenrigsministeriet. Markedsrapport 2025. Eksport-markedet Kina".

<https://thetradecouncil.dk/indsigter/markedsrapporter/kina/>

¹³ "The United States Congress. Joint Economic Committee".

<https://www.jec.senate.gov/public/index.cfm/republicans/2026/2/trade-deficit-narrowed-slightly-in-2025-ending-the-year-at-902-billion-down-from-904-billion-in-2024>

¹⁴ "USA's økonomiske vækst 2025". AI.

¹⁵ Pete Hegseth på X:

<https://x.com/PeteHegseth/status/1984747624461975576>

I november 2025 sagde USA's krigsminister og notoriske Kinahader Pete Hegseth imidlertid i en positiv udmelding på X om Kina bl.a.:

*"Jeg har lige talt med præsident Trump, og vi er enige – forholdet mellem USA og Kina har aldrig været bedre."*¹⁵

I november 2025 udgav Det Hvide Hus "The National Security Strategy of The United States of America" (NSSUSA)¹⁶. I dette strategipapir beskrives USA's mål som uændret:

"For at sikre, at Amerika forbliver verdens stærkeste, rigeste, mest magtfulde og mest succesrige land i årtier fremover, har vores land brug for en sammenhængende og fokuseret strategi for, hvordan vi interagerer med verden." (side 1, NSSUSA)

Vejen til at nå dette mål er for det første at styrke anvendelsen af Monroe-doktrinen¹⁷ på den Vestlige halvkugle¹⁸:

"Med andre ord vil vi hævde og håndhæve en 'Trump-udgave' af Monroe-doktrinen. Vi ønsker at stoppe og vende den igangværende skade, som udenlandske aktører påfører den amerikanske økonomi, samtidig med at vi holder Indo-Stillehavsområdet frit og åbent, bevarer friheden til navigation i alle afgørende sejlruiter og oprettholder sikre og pålidelige forsyningskæder og adgang til kritiske materialer." (side 5, NSSUSA)

Trumpudgaven af Monroedoktrinen er blevet kaldt "Donroe-doktrinen", og i modsætning til den gamle Monroe-doktrin, der var rettet i-

¹⁶ The White House (gov): "The National Security Strategy of The United States of America".

<https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2025/12/2025-National-Security-Strategy.pdf>

¹⁷ **Monroedoktrinen** er en amerikansk udenrigspolitisk erklæring fra 1823, præsenteret af præsident James Monroe. Den fastslog, at det amerikanske kontinent ikke længere var åbent for europæisk kolonisering, og at enhver europæisk indblanding i Nord- eller Sydamerika ville blive betragtet som en trussel mod USA's sikkerhed. AI.

¹⁸ **Den vestlige halvkugle** indeholder primært Nordamerika og Sydamerika, Grønland samt store dele af Atlanterhavet og Stillehavet. AI.

mod Europa, er den nye "Donroe-doktrin" i første omgang rettet imod Kinas og Rusland øgede indflydelse i Latinamerika. Strategipapiret lader ingen tvivl ude:

"Ikke-halvkugle-konkurrenter har gjort store indhug på vores halvkugle, både for at stille os økonomisk dårligere i nutiden og på måder, der kan skade os strategisk i fremtiden. At tillade denne indtrængen uden alvorlig modstand er endnu en stor amerikansk strategisk fejltagelse i de seneste årtier." (side 17, NSSUSA). Læg mærke til udtrykket: "vores halvkugle"!!

Hvad vil USA så med "den Vestlige halvkugle"?

"Vi ønsker en halvkugle, der forbliver fri for fjendtlig udenlandsk indtrængen eller ejerskab af nøgleaktiver, og som understøtter kritiske forsyningskæder; og vi ønsker at sikre vores fortsatte adgang til strategiske nøglesteder." (side 10, NSSUSA)

USA ønsker at sikre adgang til råstoffer i landets naboområder, derefter i resten af verden og endelig at forhindre samme adgang for andre "jævnbyrdige konkurrenter".

I den forbindelse skal det tilføjes, at USA selvfølgelig forbeholder sig ret til at gribe militært og diplomatisk ind i den Vestlige halvkugle, som vi for nyligt så det i Venezuela og Grønland:

"For et land, hvis interesser er så talrige og forskelligartede som vores, er en streng overholdelse af ikke-indblanding ikke mulig. Alligevel bør denne tilbøjelighed sætte en høj standard for, hvad der udgør en berettiget intervention." (side 9, NSSUSA).

Budskabet er klart. Rusland og især Kina: Fingrene væk fra – ikke kun – den vestlige halvkugle, men globalt, hvor amerikanske interesser står på spil:

"USA kan ikke tillade nogen nation at blive så dominerende, at den kan true vores interesser. Vi vil arbejde sammen med allierede og partnere for at opretholde globale og regionale magtbalancer for at forhindre fremkomsten af dominerende modstandere. Da USA afviser det skæbnesvangre koncept om global dominans for sig selv, skal vi forhindre andres globale, og i nogle tilfælde endda regionale, dominans." (side 10, NSSUSA).

Med andre ord: USA er nødt til at dominere globalt for at forhindre andre i at dominere!!!

Strategipapiret præciserer, at USA's modstand mod "andres dominans" direkte er rettet imod Kinas "Belt and Road"-initiativ¹⁹:

"Kinas statsledede og statsstøttede virksomheder udmærker sig ved at opbygge fysisk og digital infrastruktur, og Kina har genbrugt måske 1,3 billioner dollars af sine handelsoverskud til lån til sine handelspartnere. Amerika og dets allierede har endnu ikke formuleret, endsige udført, en fælles plan for det såkaldte "Globale Syd", men besidder tilsammen enorme ressourcer. Europa, Japan, Sydkorea og andre har netto udenlandske aktiver på 7 billioner dollars. Internationale finansielle institutioner, herunder de multilaterale udviklingsbanker, besidder kombinerede aktiver på 1,5 billioner dollars. Mens uklare mål har undermineret nogle af disse institutioners effektivitet, er denne administration dedikeret til at bruge sin lederposition til at implementere reformer, der sikrer, at de tjener amerikanske interesser." (side 22, NSSUSA).

Konklusion: Den amerikanske imperialisme mener, at Kina skal inddæmmes. Men det tager tid. Det er grunden til Trumps "forsonlige" reto-

¹⁹ Projektet "One Belt One Road" binder de kinesiske målsætninger sammen om at bygge en interkontinental netværksinfrastruktur mellem Europa, Afrika, Asien og Kina. "One Belt, One Road", også kaldt den nye silkevej, startede i 2013. Kilde: **Wikipedia**. Kina har investeret og finansieret over 1 billion dollars i "Belt and Road Initiative"

(BRI) siden starten i 2013. Dette samlede beløb omfatter både direkte investeringer og nyligt underskrevne byggekontrakter i næsten 150 lande, med en betydelig stigning i finansieringen af energi-, minedrift- og store infrastrukturprojekter. Kilde: **AI**.

rik over for landet, men også for at opnå kortfristede fordele.

USA's "allierede", især EU og Japan, skal "overtales" til at støtte dets imperiale mål. Men det tager tid.

USA må koncentrere sig om områder, hvor det har størst indflydelse, f.eks. den Vestlige halvkugle samt Mellemøsten, hvor amerikanerne kan stole på Israels ubetingede støtte til deres krig mod Kinas allierede Iran.

Kinas vellykkede "Belt and Road" initiativ skal fortrænges. "Det globale syd" skal igen under fuld Vestlig kontrol. Strategipapiret lægger ikke op til en deling af verden i to længerevarende indflydelsessfærer, én til USA og én til Kina. Tværtimod: Kinas indflydelse skal rulles tilbage!

"Føl ikke skyld og skam, men vær "stolte af" vores "kultur og arv"!

I det ovenfor citerede papir om USA's sikkerhedsstrategi udrulles USA's øjeblikkelige imperialistiske mål i diplomatiske vendinger. I midten af februar 2026 holdt den amerikanske udenrigsminister Marco Rubio en tale på en "sikkerhedskonference i München"²⁰. Her lagde han ikke skjul på USA's imperiale mål:

"I fem århundreder, før Anden Verdenskrigs afslutning, havde Vesten ekspanderet – dets missionærer, dets pilgrimme, dets soldater, dets opdagelsesrejsende strømmede ud fra dets kyster for at krydse oceaner, bosætte nye kontinenter og bygge enorme imperier, der strakte sig ud over hele kloden.

*Men i 1945, for første gang siden Columbus' tid, skrumpede det ind. (...) De store vestlige imperier var gået ind i et terminalt forfald, accelereret af **gudløse kommunistiske revolutioner og antikoloniale oprør**,²¹ der ville forandre verden*

og drapere den røde hammer og segl over store dele af landkortet i de kommende år.

På den baggrund kom mange dengang, som nu, til at tro, at Vestens dominans var forbi, og at vores fremtid var bestemt til at være et svagt ekko af vores fortid. Men sammen erkendte vores forgængere, at tilbagegang var et valg, og det var et valg, de nægtede at træffe (...) og det er, hvad præsident Trump og USA ønsker at gøre igen nu, sammen med jer.

*Og det er derfor, vi ikke ønsker, at vores allierede skal være svage, for det gør os svagere. Vi ønsker allierede, der kan forsvare sig selv, så ingen modstander nogensinde vil blive fristet til at teste vores kollektive styrke. **Det er derfor, vi ikke ønsker, at vores allierede skal være lænket af skyld og skam.** Vi ønsker allierede, der er stolte af deres kultur og deres arv, som forstår, at vi er arvinger til den samme store og ædle civilisation, og som sammen med os er villige og i stand til at forsvare den.*

*Og det er derfor, vi ikke ønsker, at vores allierede skal rationalisere den ødelagte status quo i stedet for at regne med, hvad der er nødvendigt for at reparere den, for vi i Amerika har ingen interesse i at være høflige og ordentlige vogtere af Vestens kontrollerede tilbagegang. Vi søger ikke at adskille, men at genoplive et gammelt venskab og forny den største civilisation i menneskets historie. Det, vi ønsker, er en genoplivet alliance, der anerkender, at det, der har plaget vores samfund, ikke blot er et sæt dårlige politikker, men en utilpashed af håbløshed og selvtilfredshed. En alliance – den alliance, vi ønsker, er en, **der ikke er lammet til passivitet af frygt – frygt for klimaforandringer, frygt for krig, frygt for teknologi.** I stedet ønsker vi en alliance, der modigt løber ind i fremtiden. Og den eneste frygt, vi har, er frygten for skammen over ikke at efterla-*

²⁰ "Secretary of State Marco Rubio at the Munich Security Conference", den 14. februar 2026. <https://www.state.gov/releases/office-of-the->

[spokesperson/2026/02/secretary-of-state-marco-rubio-at-the-munich-security-conference](https://www.state.gov/releases/office-of-the-spokesperson/2026/02/secretary-of-state-marco-rubio-at-the-munich-security-conference)

²¹ Alle markeringer i teksten er foretaget af forfatteren til artiklen.

de vores nationer stoltere, stærkere og rigere for vores børn.

En alliance, der er klar til at forsvare vores folk, beskytte vores interesser og bevare den handlefrihed, der giver os mulighed for at forme vores egen skæbne – ikke en alliance, der eksisterer for at drive en global velfærdsstat og sone for tidligere generationers påståede synder. En alliance, der ikke tillader, at dens magt outsources, begrænses eller underordnes systemer uden for dens kontrol; en alliance, der ikke er afhængig af andre for at opfylde de kritiske fornødenheder i sit nationale liv; og en alliance, der ikke opretholder den høflige foregivelse, at vores livsstil blot er én blandt mange, og som beder om tilladelse, før den handler. Og frem for alt en alliance baseret på den anerkendelse, at vi, Vesten, har arvet sammen – det, vi har arvet sammen, er noget, der er unikt, karakteristisk og uerstatteligt, fordi dette trods alt er selve fundamentet for det transatlantiske bånd.

Ved at handle sammen på denne måde vil vi ikke blot bidrage til at genoprette en fornuftig udenrigspolitik. Det vil give os en klarere selvopfattelse. Det vil genoprette en plads i verden, og dermed vil det rettesætte og afskrække de civilisationsudslettende kræfter, der i dag truer både Amerika og Europa.”

Til kamp mod civilisationsudslettelse.

Genopret fortidens koloniimperier

Lige bortset fra antisemitismen er der ikke langt fra Marco Rubios tale i dag og nazisten Joseph Goebbels tale i 1935: *”Men bolsjevikkerne (kom-*

*munisterne m.t.) fører en kampagne, ledet af jøderne, sammen med den internationale underverden, mod kulturen som sådan. Bolsjevismen er ikke blot antiborgerlig; den er imod selve den menneskelige civilisation.”*²²

Marco Rubio sluttede sin tale således – med klapsalver fra salen, der bl.a. rummede nogle af Europas og verdens vigtigste ledere: *”Og jeg er her i dag for at gøre det klart, at Amerika baner vejen for et nyt århundrede med velstand, og at vi endnu engang ønsker at gøre det sammen med jer, vores elskede allierede og vores ældste venner. (Applaus.)*

Vi ønsker at gøre det sammen med jer, med et Europa, der er stolt af sin arv og sin historie; med et Europa, der har den frihedsskabende ånd, der sendte skibe ud på ukendte have og fødte vores civilisation; med et Europa, der har midlerne til at forsvare sig selv og viljen til at overleve. Vi burde være stolte af, hvad vi opnåede sammen i det sidste århundrede, men nu må vi konfrontere og omfavne mulighederne i et nyt – for i går er forbi, fremtiden er uundgåelig, og vores skæbne sammen venter. Tak.” (Applaus.)

Måske op til 1000 særligt inviterede beslutningstagere, diplomater og statsoverhoveder (se note nederst på siden²³) mødte Marco Rubios tale med stående klapsalver. Efter talen blev Marco Rubio kort udspurgt på podiet af ambassadør Wolfgang Ischinger²⁴. Han indledte sine spørgsmål med at tale om, at salen var ”lettet” og ”beroliget”!! Og han kom på ingen måde ind på den neokolonialistiske og racistiske kerne i Rubios tale: *”Hr. minister, jeg er ikke sikker på, at*

²² Joseph Goebbels, september 1935: *”Communism with the Mask Off”* (”Kommunisme uden maske”). <https://research.calvin.edu/german-propaganda-archive/goeb58.htm>

²³ Et lille udsnit af deltagerlisten: **Friedrich Merz**: Tysklands kansler. **Boris Pistorius**: Tysklands forsvarsminister. **Emmanuel Macron**: Frankrigs præsident. **Keir Starmer**: Storbritanniens premierminister. **John Healey**: Storbritanniens forsvarsminister. **Volodymyr Zelenskyj**: Ukraines præsident. **Alexander Stubb**: Finlands præsident. **Petr**

Pavel: Tjekkiets præsident. **Wang Yi**: Kinas udenrigsminister. **Radosław Sikorski**: Polens udenrigsminister. **Mark Rutte**: NATO's generalsekretær. **Ursula von der Leyen**: Formand for Europa-Kommissionen. **Christine Lagarde**: Formand for Den Europæiske Centralbank. **Kaja Kallas**: Næstformand og EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik. Kilde: AI

²⁴ Wolfgang Friedrich Ischinger (født 1946) er en tysk diplomat, der fungerer som formand for Münchens sikkerhedskonferencen. Wikipedia.

De hørte **lettelsens suk** i salen, da vi lige lyttede til, hvad jeg ville tolke som et budskab om **beroligelse**, om partnerskab. De talte om de sammenflettede forbindelser mellem USA og Europa – det minder mig om udtalelser fremsat for årtier siden af Deres forgængere, da diskussionen handlede om: Er Amerika faktisk en europæisk magt? Er Amerika en magt i Europa? Tak for at De fremsætter dette budskab om beroligelse om vores partnerskab.”

At EU på den måde bekræfter, at den blot er halehæng til den amerikanske imperialisme bør ikke overraske nogen. Og at et parti som *Enhedslisten* fortsætter sin glidebane med stadig mere støtte til EU’s oprustning og udemokratiske beslutningsproces bør heller ikke overraske. Så langt tilbage som den 5. juni 2024 bragte dagbladet ”Information” en artikel med overskriften ”*Enhedslisten: Vi skal opruste i EU, men altid forsvare folkeretten. EU’s våbenproduktion må ikke gøre verden farligere. Det kræver bedre kontrol med, hvem vi eksporterer til. Og så skal EU forsvare folkeretten både i Ukraine og i Gaza*”.²⁵

Den bør man læse. Så bliver man ikke længere overrasket over *Enhedslistens* himmelråbende naivitet og følgagtighed.

Pete Hegseths går bersærk i død og ødelæggelse – de sidste masker falder

For at runde denne artikel om den amerikanske imperialismes plan for at overleve af, kan man passende slutte med den amerikanske krigsminister Pete Hegseths ideologiske forarbejde til USA’s nationale sikkerhedsstrategi og Marco Rubios tale i München.

I en tale til 800 amerikanske generaler og admiraler sagde krigsminister Hegseth den 30. sep-

tember 2025 om krigens spilleregler: ”Hver dag skal vi være forberedte på krig, ikke på forsvar. Vi træner krigere, ikke forsvarere. Vi udkæmper krig for at vinde, ikke for at forsvare. Forsvar er noget, man gør hele tiden. Det er i sagens natur reaktionært og kan føre til overforbrug, overskridelse og missionsforskydning. Krig er noget, man gør sparsomt, på vores egne præmisser og med klare mål. Vi kæmper for at vinde. Vi udløser overvældende og straffende vold mod fjenden.

Vi kæmper heller ikke med **dumme regler** for krigsførelse. Vi giver vores krigeres fri hænder til at skræmme, demoralisere, jage og dræbe vores lands fjender. **Ikke flere politisk korrekte og overbærende regler for krigsførelse.** Bare sund fornuft, maksimal dødelighed og autoritet for krigskæmpere. Man dræber mennesker og ødelægger ting for at leve.”²⁶

Så grusomme og umenneskelige bemærkninger behøver ingen forklarende kommentarer. Måske kunne man sammenligne med en tale, som SS-lederen Heinrich Himmler holdt i 1943 i Poznan (Polen): ”Om andre folkeslag lever i velsstand, eller om de går til af sult, det interesserer mig kun så vidt, som vi har brug for dem som slaver til vores kultur, ellers interesserer det mig ikke. Om der ved bygningen af en pansergrav falder 10.000 russiske kvinder om af afkræftelse, interesserer mig kun så vidt, om pansergraven blev færdig for Tyskland. Vi vil aldrig være rå og hjerteløse, hvor det ikke er nødvendigt; det er klart. Vi tyskere, som er de eneste i verden som har en anstændig indstilling overfor dyr, vil også overfor disse menneskedyr antage en anstændig indstilling, men det er en forbrydelse mod vores eget blod, at bekymre os om dem og at give dem idealer, så vores sønner og børnebørn vil få det

²⁵ ”Information”, den 5. juni 2024: ”*Enhedslisten: Vi skal opruste i EU, men altid forsvare folkeretten*”.

<https://www.information.dk/debat/2024/06/enhedslisten-opruste-eu-altid-forsvare-folkeretten>

²⁶ US Department of War, den 30. september 2025: ”Secretary of War Pete Hegseth Addresses General and Flag Officers at Quantico, Virginia.”

<https://www.war.gov/News/Transcripts/Transcript/article/4318689/secretary-of-war-pete-hegseth-addresses-general-and-flag-officers-at-quantico-v/>

*endnu sværere mod dem. Når der kommer en og siger til mig: "Jeg kan ikke bygge en pansergrav med børnene eller kvinderne. Det er umenneskeligt, for de dør derved", - så må jeg sige "Du er en morder overfor dit eget blod, fordi, hvis pansergraven ikke bliver bygget, så dør tyske soldater, og det er sønner af tyske mødre. Det er vores blod."*²⁷

Der kunne skrives uendeligt meget mere om den amerikanske imperialismes mål, planer, forestillinger og metoder. Man lad os drage en foreløbig konklusion eller lære af en ovenstående analyse.

Har den amerikanske imperialisme en plan B?

Trump-administrationen er enten indbyrdes uenig, forvirret eller ubeslutsom. Den har stillet sig opgaven at genskabe et amerikansk imperium – endnu stærkere end før med ubegrænset hegemoni over såvel sine vasaller (også kaldet "allierede") og Det globale Syd. Derfor har den kastet verden ud i krig, politisk kaos og økonomisk krise, især for at få sine traditionelle "allierede" til at underkaste sig og acceptere sine mål.

Som led i imperialismens strategi til at øge sine livsvigtige profitter er den nødt til at knuse den internationale arbejderklasse ved at afvikle dens hårdt tilkæmpede økonomiske, sociale og politiske landvindinger. For at gøre det er Trump nødt til at ophæve resterne af de politiske frihedsrettigheder i USA, især ved hjælp af valgsvindel, styre pr. dekret og ICE-tropper. Her spiller de brutale angreb på immigranterne en central rolle.

Men med sin skærpede asociale og racistiske politik lægger Trump-regimet kimen til sin egen undergang, fordi den skaber modstand fra først og fremmest den amerikanske arbejderbefolkning og ungdom.

Under overskriften "*Millioner af amerikanere i protest mod Trump: 'Der er for mange problemer til, at de kan være på ét skilt'*" skrev DR.dk²⁸: "*Lørdag gik godt otte millioner amerikanere på gaden for at vise deres utilfredshed med Donald Trump.*

Her løb mere end 3.300 af de såkaldte "No Kings"-protester af stablen på tværs af USA's 50 delstater.

Med parolen "No Kings" (på dansk: ingen konger) udtrykte demonstranterne deres utilfredshed med den siddende amerikanske præsident og pegede på, at ingen i USA - heller ikke Donald Trump – er enevældig og kan regere som monark."

På verdensplan vil arbejderklassen og ungdommen føle sig nødtvunget til at samle sig for at forsvare sine landvindinger og afvise oprustning og krig.

Løsningen for imperialismen er indførelsen af fascismen. Det er Trumps plan! Men hvor realistisk er den plan?

Trump og hans parti, Republikanerne, risikerer at tabe midtvejsvalget i november i år. Har han kræfter og tid nok til at gøre sig selv til fascistisk diktator? Vil han kunne afslutte sin Iran-krig som sejrherre? Er han stærk nok til at underkue palæstinenserne med Israels hjælp? Vil det lykkes ham at smadre resterne af den cubanske proletariske revolution? Kan han underkaste Sydamerika sin vilje? Vil han kunne påbegynde USA's genindustrialisering? Kan USA frigøre sig fra de livsnødvendige produkter fra Kina og selv producere dem? Hvilken uro vil Trumps forsøg på at overtage Grønland skabe blandt USA's "allierede"?

Problemerne tårner sig op uden udsigt til at kunne løses til fordel for imperialismen. Men efter Trump skal vi forberede os på, at der kan

²⁷ "Himmlers tale til SS-Gruppenführer i Posen, 4. oktober 1943".
<https://www.his2rie.dk/kildetekster/holocaust/tekst-58/>

²⁸ <https://www.dr.dk/nyheder/udland/millioner-af-amerikanere-i-protest-mod-trump-der-er-mange-problemer-til-de-kan-vaere-paa-et-skilt>

komme en ny, som er endnu mere effektiv, desperat og hensynsløs. Menneskeheden er ikke uden for fare, før socialismen har sejret på verdensplan, eller i det mindste i de stærkeste lande i verden.

For enden af imperialismens tunnel er kun død og ødelæggelse. Imperialismen som samfundssystem kan kun overleve ved at ødelægge den menneskelige civilisation. Og den eneste kraft, der kan standse imperialismen, er verdens mere eller mindre undertrykte og udbyttede masser.

Løsningen ligger ikke hos FN eller "det globale Syd", men hos de arbejdende mennesker i verden

Imperialismen stiller os over for valget mellem socialisme og barbari. Imperialismen kan ikke reformeres, heller ikke via FN. Selvfølgelig må enhver revolutionær socialist vende sig imod alle imperialistiske forsøg på at forringe FN's menneskerettighedserklæring eller de arbejdende massers sociale, økonomiske og politiske, der er indskrevet i FN's forskellige underorganisationers (f.eks. WHO, ILO...) grundlag. Selvfølgelig vil enhver revolutionær socialist forsvare de undertrykte lande i det såkaldte "globale syd" imod ethvert imperialistisk forsøg på at svække eller krænke deres nationale suverænitet under hensyntagen til de givne konkrete forhold.

Men FN er ikke en institution, der er uafhængig af imperialismen. Fattige mennesker i verden har ikke et frit og uafhængigt talerør i FN. F.eks. garanterer veto retten i Sikkerhedsrådet stormagtinteressernes forrang. Det synes også at være en håbløs kamp at forsøge at reformere FN eller forbedre den, fordi næsten alle FN's medlemslande er ledet af kapitalistiske regeringer, der ikke kan formås at afskaffe det kapitalistiske system, der ligger til grund for den imperialistiske verdensorden.

Og lad os ikke glemme, at en af FN's første store beslutninger var at anerkende oprettelsen af apartheidstaten Israel den 11. maj 1949 efter den forudgående fordrivelse (Al-Nakba: "katastrofen") af 750.000 palæstinensere fra deres hjem i Palæstina.

FN er i dag en synkende skude, hvis autoritet og indflydelse svækkes hele tiden. Dens magtesløshed er f.eks. udstillet i forhold til apartheidstatens folkemord i Gaza og Ukraines stedfortræderkrig mod Rusland. Og Trump-administrationen gør alt for at undergrave FN.

Kun mobiliseringen af de arbejdende mennesker i fælles kamp på verdensplan vil kunne bringe det system, der truer med at føre til den menneskelige civilisations undergang, til fald og erstatte det med en socialistisk og dermed demokratisk og fredelig verdensorden.

Fra Rødt Venstres delegation til antikrigsmøde i London 19.-20. 2026:

Turen går til London

Den 19. og 20. juni deltager en delegation fra Rødt Venstre i et internationalt masse-møde i London imod krig og social krig. Imens er den danske regering i gang med en omfattende mobilisering, oprustning og militarisering af landet. Vi skal forberede os på krig – siger de.

Den krigsskat, som regeringen vil pålægge befolkningen for at nå målet på 5% af BNP i NATO-bidrag, vil ifølge tænketanken Cepos komme til at koste en almindelig arbejderfamilie 57.000 kr. årligt og en enlig arbejder uden børn 28.000 kroner årligt. Det vil få ulighed og fattigdom til at eksplodere i Danmark.

Det samme gælder EU, der kalder sin krigsforberedelse for "ReArm Europe", og som Danmark også er med til at finansiere f.eks. med støtte til "Den Europæiske Forsvarsfond". EU har sat enorme milliardbeløb af til sin krigsforberedelse, rettet imod Rusland.

EU overvejer også at sende ukrainske mænd, der er flygtet fra krigshelvedet i Øst, tilbage til den visse død ved fronten i den ukrainske stedfortræderkrig mod Rusland. Den danske udlændinge- og integrationsminister Morten Bødskov siger, at han "er åben over for forslaget". En række EU-lande har længe gjort det yderst vanskeligt for russiske desertører at opnå asyl.

Vi deltager også i London for at forsvare både ukrainske og russiske desertørers ret til at opnå asyl i Europa.

Der er ingen ende på, hvor mange ressourcer, som EU vil bruge til at forberede en krig mod Rusland. Samtidig fører USA og apartheidstaten Israel imperialistiske krige i Mellemøsten (folkemord i Gaza, etnisk udrensning i Libanon, sønderbombning af Iran og blokade af Hormuz-strædet osv.)

Den opmuntrende nyhed er, at arbejdere og unge verden over siger nej til krig. Vi tager til London fordi vi ved, at den internationale anti-krigs-konference, som vi tror vil blive en succes, vil være en kraftig impuls til at sætte skub i antikrigsarbejdet også i Danmark.

Vi forpligter os hermed på forhånd til på offentlige møder, i forskellige medier og demonstrationer at berette om vores oplevelser i London og resultaterne af antikrigsmødet, når vi er vendt tilbage til Danmark.

Per Møller Jacobsen

Ali Hansen

Anton Schou